

DE HYSTERIE ROND KINDERPORNO EN PEDOFILIE

Lawrence A. Stanley

Halverwege de jaren zeventig, kort nadat kinderporno op de schappen van de seksboekhandels in New York, Los Angeles, Chicago, Minneapolis en andere grote steden was verschenen, begon men in de Amerikaanse samenleving kinderporno en seksuele kindermishandeling als ernstige en indringende problemen op te vatten. Bijna onmiddellijk begonnen lieden die zich als moraalridder opwierpen, en enkele feministes, het land te bestormen om af te geven op de schandelijke uitbuiting van kinderen door kinderpornografen en pedofielen, d.w.z. het tamelijk geringe aantal personen wier verlangen in meer of mindere mate naar kinderen als seksuele partners uitgaat. In de meeste kranten in de Verenigde Staten verschenen artikelen en redactionele commentaren die om beëindiging van kinderexploitatie riepen. Binnen een tot twee jaar gingen wederverkopers en verhandelaars van volwassen porno er, onder de toenemende druk van het publiek, toe over kinderporno uit hun voorraden en van hun schappen te verwijderen. De federale overheid en de staatswetgevers antwoordden door het invoeren van wetten die de produktie en verkoop van kinderporno verboden en door financiële middelen ter beschikking te stellen voor pogingen van de justitie tot bestrijding ervan. Toen op 1 januari 1978 de kinderpornowet in werking trad waren produktie en commerciële verspreiding van kinderporno vrijwel geheel verdreven.

Desondanks zijn wetshandhavers, zedenpredikers, politici en de media overal in het land doorgestaan, het kinderpornovraagstuk uit te buiten. Wat wellicht was begonnen als een legitieme zorg voor het welzijn van kinderen, werd weldra een "morele paniek" die de natie overspoelde¹. Gedurende de jaren tachtig worden nog steeds voorstellingen van kinderpornodia's en "teach-ins" gegeven door politie- en justitiepersoneel, godsdienstige groeperingen, feministes tegen porno en anderen die betogen aan welke gevaren kinderen door kinderporno worden blootgesteld. Nog steeds verspreiden zich in een verbijsterend tempo duizenden persartikelen, uiteenzettingen, redactionele commentaren, boeken en televisieprogramma's die ouders en kinderen waarschuwen voor ontvoeringen of seksuele toenaderingen door vriendelijke onbekenden, burens en, af en toe, familieleden². Er zijn schoolprogramma's ontwikkeld en uitgevoerd om kinderen te onderwijzen over "goede" en "slechte" aanrakingen³. Er zijn wetten aangenomen die van psychiaters, psychologen, psychotherapeuten en andere beroepsgroepen eisen dat zij elke "verdenking" van seksuele handelingen aangeven, ongeacht de ethische beperkingen die het beroepsgeheim stelt. Slechte cijfers, verlegenheid en moeilijkheden in het contact met leeftijdgenoten worden, evenzeer als zelfbevrediging of andere openlijke uitingen van seksualiteit door een kind, allemaal opgevat als teken van seksueel misbruik⁴. In veel rechtsgebieden moeten volwassenen

zoeken die professionele hulp omdat ze zich seksueel voelen aangetrokken tot, of ingelaten hebben met, kinderen, eerst bij het bevoegd gezag worden aangegeven om strafrechtelijk vervolgd te worden⁵. Degenen die beroepshalve of als vrijwilliger met kinderen werken, vooral onderwijzers, oppassers in kinderdagverblijven, "Big Brothers" en padvindersleiders zijn er letterlijk doodsbang voor, een kind aan te raken of alleen te zijn met een kind, uit angst om van seksueel misbruik te worden beschuldigd.

Beweringen omtrent seksueel misbruik hebben de omvang van een epidemie aangenomen. Talrijke onschuldige lieden - ouders en anderen, leraren en oppassers in kinderdagverblijven - zijn valselijk van zulk misbruik beschuldigd, daarbij inbegrepen de deelname aan seksnetwerken met tientallen kinderen, dierenoffers, satanische rituelen, groepsgewijze verkrachtingen, kinderporno, kinderprostitutie en kindermoord⁶. Een aantal van de beschuldigten is op grond van weinig of geen bewijs veroordeeld. Velen zijn vrijgesproken, maar zijn failliet gegaan aan de kosten van de verdediging, zijn niet in staat om werk te vinden en zijn maatschappelijk en emotioneel te gronde gericht⁷. Volgens diverse bronnen loopt in de V.S. het aantal valse meldingen van kindermisbruik op tot 65 % van het totaal⁸. Waarheid en fictie omtrent seksuele kindermishandeling zijn nauwelijks meer van elkaar te onderscheiden.

Ook zijn de werkzaamheden van de wetshandhavers in deze tijd exponentieel toegenomen. De Amerikaanse douane, de postale recherche, de FBI en de justitie op staats- en plaatselijk niveau hebben speciale eenheden en onderlinge samenwerkingsverbanden opgezet om kinderporno te bestrijden. Tientallen valstrikprogramma's zijn opgezet met de bedoeling, personen te bewegen tot het verhandelen, aan- of verkopen of het per post ontvangen van kinderporno en enkele honderden mensen zijn gearresteerd.

Sommige ouders zijn onder het mom van wetshandhaving door justitie gearresteerd en mishandeld omdat ze de meest onschuldige foto's van hun kinderen hadden genomen. Vooral naturalisten en beroepsfotografen die kinderen fotograferen vrezden arrestatie. Het aantal afbeeldingen van naakte kinderen in kunstzinnige fotoboeken en in publikaties van Amerikaanse naturalistenorganisaties is sinds halverwege de jaren zeventig aanzienlijk verminderd. Realistische voorlichtingsboeken, zoals "Laat eens zien !" en de Sexatlas zijn eveneens door de bijl van de censuur getroffen.

Ondanks, of misschien vanwege, de hysterie, kan de Amerikaanse samenleving maar geen oplossing vinden voor de seksuele kindermishandeling. Seksueel misbruik van kinderen moet niet geweten worden aan dat kleine groepje pedofielen, maar is een probleem dat diep geworteld is in de Amerikaanse cultuur⁹. Seksuele kindermishandeling is een symptoom van de seksuele ziekte van de Amerikaanse maatschappij, die meisjes tot lustobject vormt en jongens voorbereidt op machts-

posities, die kinderen onderworpen houdt aan de wensen en behoeften van volwassenen, en die weigert haar kinderen te voorzien van een positief gericht, voor hun leeftijd geschikte seksuele opvoeding. Het grootste seksuele gevaar waarvoor kinderen in de Verenigde Staten zijn gesteld is niet kinderporno of pedofilie, maar de angst en schuld die volwassenen voelen voor seksualiteit in het algemeen en kinderseksualiteit in het bijzonder. De hysterie over kinderporno en pedofilie leidt handig de publieke aandacht af van de wijdverbreide maatschappelijke en seksuele onderdrukking van kinderen.

Kinderpornografie en de wet

De Wet tot Bescherming van Kinderen tegen Seksuele Uitbuiting van 1977 deed de verkoop en commerciële uitwisseling van kinderporno in de ban¹⁰. Kinderpornografie was in de Wet gedefinieerd als elke fotografische afbeelding van een persoon beneden de leeftijd van zestien jaar die die persoon liet zien (a) betrokken bij enige seksuele handeling, daarbij inbegrepen masturbatie en "sodomasochistisch misbruik", (b) in een toestand van seksuele opwindning of (c) zodanig poserend dat de geslachtsorganen of de bilstreek van de minderjarige op "ontuchtige" wijze werden getoond. Een eenvoudige naaktfoto van een minderjarige werd, en wordt in het algemeen nog steeds, in de Amerikaanse federale wetgeving niet algemeen beschouwd als kinderpornografie, tenzij deze toevallig vooral de aandacht vestigt op de geslachtsorganen van de minderjarige, tenzij de minderjarige poseert in een entourage die gewoonlijk met seksuele handelingen in verband wordt gebracht, tenzij de kleding van de minderjarige niet past bij zijn leeftijd, of tenzij de minderjarige is afgebeeld als iemand met seksuele gevoelens. Een doorslaggevende factor bij de vaststelling of een afbeelding "kinderpornografie" is, is natuurlijk of deze wel of niet is gefotografeerd door een pedofiel¹¹.

In essentie maakte de wet van 1978 het vervaardigen of verspreiden van kinderporno met een commercieel oogmerk tot een federaal misdrijf, met een maximumstraf van tien jaar gevangenschap en \$ 10.000 boete voor een eerste overtreding, indien bij deze produktie en verspreiding gebruik van de post werd gemaakt of de staatsgrenzen werden overschreden. In 1984 werd de wet gewijzigd, waarbij de definitie van kinderporno werd uitgebreid tot afbeeldingen van minderjarigen tussen zestien en achttien jaar, de norm om te bepalen of een afbeelding wel lustig is werd verruimd, en het invoeren, invoeren, per post verzenden of uitwisselen van kinderporno - met of zonder commercieel oogmerk - als misdrijf werd strafbaar gesteld.¹² De wijzigingen van 1984 hielden ook een verhoging in van de maximumstraf voor een eerste overtreding tot tien jaar gevangenschap en \$ 100.000 boete en toevoeging van een bepaling die voorziet in de verbeurdverklaring van bepaalde persoonlijke bezittingen - auto's, camera's en videorecorders enz. - van veroordeelden. In 1986 werd het onwettig om een advertentie

te plaatsen of te doen plaatsen waarin kinderporno te koop werd aangeboden of gevraagd¹³.

Kinderpornowetten in de staten lopen van staat tot staat ver uiteen, maar strekken zich in het algemeen tot een groter scala aan materiaal uit dan de federale wet. Bepaalde staten, zoals Ohio en Massachusetts verbieden naaktheid waarbij minderjarigen betrokken zijn als zodanig, behalve in bijzondere omstandigheden¹⁴. Sommige staten beperken zich bij de vaststelling of een afbeelding kinderporno is niet tot de feitelijke inhoud van de desbetreffende afbeelding. In Californië kan "kinderporno" bij voorbeeld foto's omvatten die noch seksuele handelingen, noch het "ontuchtige tonen van geslachtsorganen" inhouden, maar die "erop gericht zijn de wellust van enig persoon te bevredigen"¹⁵. In Missouri is naaktheid verboden waar deze "dient tot seksuele prikkeling of bevrediging van enig persoon die deze afbeelding te zien zou kunnen krijgen"¹⁶. Enkele staten houden zich nog aan de wet van 1978 en stellen de bovengrens voor kinderporno op zestien jaar¹⁷.

Elk materiaal waarop minderjarigen beneden de achttien jaar zijn afgebeeld terwijl zij betrokken zijn bij seksuele handelingen of op "ontuchtige wijze" poseren worden als kinderporno beschouwd, ongeacht waar de afbeeldingen zijn vervaardigd of geproduceerd¹⁸. Dit is zelfs het geval waar de afgebeelde handelingen in het land of de staat waarin zij zijn vervaardigd of geproduceerd legaal zijn. Zo wordt een Nederlands blad dat foto's laat zien van zestien- of zeventienjarige meisjes of een Deens blad met foto's van vijftien- of zestienjarige jongens in de Verenigde Staten opgevat als kinderporno en kan daar als zodanig worden vervolgd¹⁹. Eveneens maakt een persoon die buiten de Verenigde Staten een naakt zeventienjarig meisje met haar benen gespreid fotografeert zich schuldig aan zowel het maken als invoeren van kinderporno, indien hij of zij de foto's of belichte film de Verenigde Staten inbrengt. Het is van belang, de anomalie op te merken die wordt veroorzaakt door afbeeldingen van minderjarigen tot achttien jaar onder de definitie van "kinderporno" te brengen: in een zeer groot aantal rechtsgebieden hebben tieners het volste recht om toe te stemmen in geslachtsgemeenschap, maar zijn zij niet gerechtigd ermee in te stemmen dat zij in een ontuchtige pose worden gefotografeerd. De strafrechtelijke vervolging van pornografische afbeeldingen van oudere tieners is niet minder hevig dan die van porno die jonge kinderen laat zien²⁰.

Onder alle kinderpornowetten - zowel de federale als de staatswetten - vormt "kinderpornografie" op zich een categorie van onbeschermde meningsuiting; dat wil zeggen dat zodra een voorwerp onder de definitie valt, het verboden is. Dit is zelfs het geval indien het desbetreffende voorwerp als geheel "serieuze literaire, kunstzinnige, politieke of wetenschappelijke waarde" bezit, uitdrukkelijk seksueel gedrag op niet-aanstotelijke wijze laat zien, en niet in de eerste

plaats gericht is op wat sommigen beschouwen als een "beschamende belangstelling" voorseksualiteit²¹. Kinderporno kan aldus volledig worden onderscheiden van "aanstotelijkheid", waarbij volwassenen zijn afgebeeld en die niet verboden kan worden zolang ze aan deze grondwettelijke omschrijving voldoet. Kunstzinnige films, foto's en voorlichtingsboeken die foto's bevatten van naakte minderjarigen die seksuele handelingen plegen, kennelijk seksueel geprikkeld zijn, of louter in een erotische context of houding poseren kunnen alle worden uitgebannen als "kinderporno".

De meeste kinderporno werd vroeg en halverwege de jaren zeventig in de Verenigde Staten en Europa vervaardigd, dat wil zeggen gefotografeerd of gefilmd, hoewel een deel ervan werd gemaakt in Noord-Afrika, Zuid-Oost Azië en India. Er werden feitelijk zeer weinig kinderpornobladen in de Verenigde Staten gedrukt en de gehele binnenlandse productie van bladen kwam tot stilstand toen in 1978 de kinderbeschermingswet in werking trad. Enkele thuis vervaardigde films werden tussen 1978 en 1980 voor commerciële verkoop in de Verenigde Staten geproduceerd. Kinderporno werd gedurende de gehele jaren zeventig in Denemarken en Nederland geproduceerd en er werden ook enkele bladen geproduceerd in Zweden en West-Duitsland. Er is weinig bewijs voor de veelgehoorde bewering dat kinderporno vooral in de Verenigde Staten werd vervaardigd, daar kinderpornobladen vol stonden met Europese en Aziatische exemplaren.

Kinderpornotijdschriften waren gewoonlijk bladen van handzaam formaat, in zwart-wit of kleur en op amateuristische wijze vervaardigd. Deze bladen, die ergens tussen de 24 en 64 bladzijden bevatten, drukten originele foto's, antieke foto's en foto's die uit andere bladen waren overgenomen af, tezamen met tekeningen en zowel verzonnen als waar gebeurde verhalen. Daar weinig pornografen ooit gelegenheid zouden hebben, gebruik te maken van de auteurswetten, was piraterij tussen de bladen schering en inslag.

De productie van kinderporno vond altijd sporadisch plaats. Dit is grotendeels toe te schrijven aan het feit dat de markt voor kinderporno uit commercieel oogpunt betrekkelijk onbetekenend was en ook aan het feit dat de productie van obscene materiaal betreffende kinderen en volwassenen in de Verenigde Staten en de meeste Europese landen onwettig was (en nog is). In overeenstemming hiermee was het aanbod van kinderpornofoto's en -films, de huisvlitvariant inbegrepen, uiterst beperkt. Diverse bladen deden regelmatig een beroep op hun lezers om materiaal aan te leveren en het herhaalde afdrucken van foto's van blad tot blad getuigt ervan dat kinderporno allerwegen een schaars goed was. Vaak kwamen bladen die voorgaven maandelijks te verschijnen slechts een paar keer per jaar uit. Deze werden dan vervangen door andere bladen die veel van dezelfde foto's opnieuw afdrukten. De in de bladen opgenomen foto's waren in enkele gevallen afkomstig van beroepspornografen.

De meeste in de bladen opgenomen foto's werden echter geleverd door personen die kinderen fotografeerden uit hun kennissenkring.

Tussen de tien en twintig procent van de foto's in kinderpornobladen werden geroofd uit naturistentijdschriften en toonden kinderen die onschuldig aan het spelen waren in naturistenkampen. Erotische naaktheid werd door veel meer bladen afgebeeld dan seksuele handelingen²². Sommige bladen die in de Amerikaanse pers zijn opgevoerd als kinderporno bevatten geen seksuele activiteit of "ontuchtige vertoning van de geslachtsorganen"²³.

Een aantal deskundigen die de "kinderporno-industrie" van het begin tot de ondergang hebben waargenomen zijn het er in het algemeen over eens dat het aantal minderjarigen dat over de hele wereld in deze bladen en films is afgebeeld de vijf à zeventuizend niet te boven ging²⁴. De kinderen die bij kinderporno betrokken zijn waren in het algemeen geen weglopers, prostitué's of drugsverslaafden. Ze waren evenmin slachtoffers van ontvoering. De meesten waren afkomstig uit gezinnen in de middenklasse en waren goed bekend met de volwassene of volwassenen voor of met wie zij poseerden. De afgebeelde kinderen waren in het algemeen tussen de vijf en veertien jaar, hoewel in een enkel geval jongere kinderen zijn opgemerkt. Gevallen waarin peuters worden "gemolesteerd" en gefotografeerd zijn uiterst zeldzaam en moeten als sensatiezucht worden afgedaan²⁵. Andere beweringen - kinderveilingen in Amsterdam²⁶, gratis telefoonnummers en postorderbedrijven voor kinderprostitutie²⁷, "snuff"-films met kinderen²⁸, satanische molestatiërituelen waarin dieren uit elkaar worden gerukt²⁹, "ketens van [Amerikaanse] bordelen...waar kinderen...achter slot en grendel worden gehouden"³⁰, en gemotoriseerde verkrachtersbendes³¹ - worden erbij geslept door wetshandhavers, officieren van justitie, politici en anderen die elk geloofwaardig bewijs van zulke voorvallen ontberen. Van geen enkel kind waarvan de foto's in kinderpornobladen en -films^{is} bekend of wordt zelfs maar vermoed dat het het slachtoffer van moord is geweest³².

Kinderporno is in de Verenigde Staten of elders nooit neergekomen op lucratieve handel. Kinderporno werd goedkoop geproduceerd voor een zeer beperkte markt, waarin wereldwijd hoogstens tussen de vijf- en tienduizend exemplaren van elke uitgave werden verkocht. Er vindt vandaag de dag in de Verenigde Staten geen commerciële productie van kinderporno plaats. Met uitzondering van negen deeltjes van een publikatie van 24 bladzijden met jonge jongens, zijn in Nederland sinds 1982 geen kinderpornobladen geproduceerd (wat dit laatste betreft blijkt het afgedrukte materiaal te dateren van voor 1980). Kinderporno blijkt grotendeels gemaakt te worden als voor 1970 het geval was: door een zeer klein aantal mensen, als amateurs, en in de eerste plaats voor privégebruik.

De hysterie rond kinderporno begon kort nadat in 1975 en opnieuw in 1977 enkele ruim door de media verslagen invallen waren gedaan bij diverse wederver-

kopers en pornohandelaars die kinderpornobladen en -films verhandelden³³. De invallen werden gevolgd door een golf van misleidende informatie via de media, afkomstig van zelfbenoemde deskundigen zoals Sergeant Lloyd Martin van het Los Angeles Police Department en Judianne Densen-Gerber, de stichteres van de multinationale drugsontwenningsorganisatie Odyssey House. Martin getuigde in het Congres dat kinderporno "erger dan moord" was en meldde dat alleen al in Los Angeles dertigduizend kinderen slachtoffer van kinderporno waren³⁴. Barbara Pruitt, een rechercheur van het LAPD, beweerde dat "de kinderen die sterven de gelukkig zijn", als om te suggereren dat er bewijs of verdenking van moord bestond³⁵. Densen-Gerber verzond kinderporno naar Congresleden en bestormde het land met verhalen over gedwongen prostitutie en drugsverslaving, ontvoering en moord. Een van de vele leugens waaraan Densen-Gerber zich schuldig maakte was haar bewering dat ze persoonlijk 264 kinderpornobladen had geteld die maandelijks werden gepubliceerd en verkocht in pornowinkels over het hele land³⁶. De maatschappelijk onverantwoorde beweringen van deze kruisvaarders werden sensationeel gebracht en verder aangedikt in nieuwsberichten en redactionele commentaren van 's lands grote kranten, in aanvulling op hoorzittingen in het Congres en de staten. De kruisvaart van zowel Martin als Densen-Gerber kwam in 1982 ten einde, maar er waren anderen om hen te vervangen³⁷. Tegen 1982 hield de morele paniek zichzelf in stand.

Sinds het eind van de jaren zeventig hebben overheidsdienaren en diverse zogenaamde "deskundigen" beweerd dat de vervaardiging, productie en verspreiding van kinderporno een enorme "industrie" is, die zeer grote winsten oplevert, talloze kinderen beneden de achttien uitbuit en een uitgestrekt ondergronds netwerk van pedofielen behelst. De schattingen lopen uiteen. Het *Ladies' Home Journal*, een van de meest populaire tijdschriften in Amerika, meldde dat kinderporno jaarlijks tussen de \$ 500 miljoen en \$ 1 miljard opbrengt, met uitbuiting van enkele miljoenen kinderen³⁸. De *Ann Landers Encyclopedia* bevat soortgelijke verdraaiingen³⁹. De *Albany Times Union* meldde dat kinderporno een "nationale industrie met een omvang van \$ 46 miljard is - een los samenhangend netwerk waarbij volgens de federale statistiek 2,4 miljoen kinderen zijn betrokken"⁴⁰. Zulke statistieken bestaan noch op federaal niveau, noch elders.

Deskundigen binnen en buiten de Amerikaanse justitie hebben sinds het eind van de jaren zeventig geweten dat er nooit een omvangrijke kinderporno-industrie is geweest en dat elke bedrijvigheid die er bestond tegen 1978 vrijwel was verdwenen. De wetgevers van Illinois waren een der eerste regeringsorganen die dit feit openbaar maakten. Gevolg gevend aan een door het Huis van Afgevaardigden van Illinois aanvaarde resolutie werd in maart 1977 het *Illinois Legislative Investigation Committee (ILIC)* benoemd, teneinde onderzoek te doen naar de binnenlandse kinderporno-industrie, geconcentreerd op Illinois, waar-

van toen werd gedacht dat het een broeinest van kinderporno was. Na een intensief onderzoek - waarbij veroordeelde kinderlokken en pornografen werden ondervraagd, eigen valstrikprogramma's werden opgezet en informatie werd uitgewisseld met de FBI, met de politie van Los Angeles, de Amerikaanse postdienst en de Amerikaanse douane - bracht het ILIC zijn rapport uit⁴¹.

Volgens het ILIC-rapport vormden de jaren 1976-1978 de hoogtijdagen van de kinderporno in de Verenigde Staten. De commissie merkte op dat, voorafgaand aan de dag waarop de Kinderbeschermingswet van 1977 in werking trad, publieke pressie en vervolgingen de beperkte commerciële productie en verspreiding die er was ondergronds hadden gedwongen. De bevinding van het ILIC was dat, na de inwerkingtreding van de wet, kinderporno volledig uit de kring van commerciële verspreiders in de Verenigde Staten was verdwenen en dat er weinig bewijs bestond dat het zich zelfs maar ondergronds bevond⁴².

De door de FBI aan het ILIC verstrekte informatie stemde overeen met deze conclusie. Op 14 april 1980 sloot de FBI een 2½ jaar durende lok-operatie af, waarin onderzoekers in het hele land actief op zoek gingen naar kinderporno en waarin gelijktijdige invallen werden gedaan in zestig magazijnen waar pornografie was opgeslagen in afwachting van verspreiding. In de 2½ jaar durende speurtocht van de FBI naar kinderporno, zo merkte het ILIC op, "werd daarvan niets ontdekt. Daarenboven resulteerde geen der zestig invallen in inbeslagname van kinderporno, zelfs ondanks het feit dat de invallen veelomvattend waren en in het gehele land plaatsvonden." Terwijl kinderporno nog beschikbaar bleek per postorder via diverse op seks gerichte geïllustreerde blaadjes die in kleine oplagen over de Verenigde Staten werden verspreid, kwam het ILIC tot de bevinding dat de algehele omvang van de industrie niet indrukwekkend was. Het ILIC concludeerde:

"Pornografie en andere met seks verband houdende "nijverheid" blijven in dit land enorme bedrijven. Echter, noch kinderporno, noch kinderprostitutie heeft ooit een aanzienlijk deel van deze bedrijvigheid uitgemaakt. Individuele personen kunnen aan hun eigen kinderporno-operaties aanzienlijke sommen gelds hebben overgehouden....maar dit zijn geen georganiseerde activiteiten geweest. Ze moeten niet worden uitgelegd als aanzienlijke elementen van de maar al te ware seksindustrie die in dit land bestaat."⁴³

Niettegenstaande de juiste schattingen in het ILIC-rapport, bleven de berichten over een omvangrijke ondergrondse industrie en een landelijk netwerk van kinderlokken die kinderen en kinderporno uitwisselen aanhouden. Vroeg in de jaren tachtig, toen de hysterie over kinderporno zich vermengde met de paniek over de "zoekgeraakte kinderen" - onlangs in de Amerikaanse pers ontmaskerd als bedrog - reikte de publieke hysterie tot nieuwe hoogte. Kinderporno en de activiteiten van pedofielen werden direct verantwoordelijk gesteld

voor de verdwijning van honderdduizenden, zo niet miljoenen kinderen per jaar, ondanks het feit dat er, volgens de FBI, halverwege 1985 slechts 67 gevallen van ontvoering door vreemden aan de orde waren⁴⁴. Zoals het ILIC-rapport in 1980 opmerkte werden "de opvattingen van de "deskundigen" vaak zonder bevestiging afgedrukt, aldus de verspreiding van verhalen en citaten veroorzakend die in feite nauwelijks ergens op berustten"⁴⁵. Dit betoog is vandaag de dag nog steeds van kracht.

De statistiek van aanklachten en veroordelingen wegens overtreding van de federale kinderpornowetten zijn niet indrukwekkend en logenstraffen de fantastische beweringen van wetshandhavers en zedenpredikers. Tussen 1 januari 1978 en 21 mei 1984, de dagen waarop respectievelijk de Kinderbeschermingswet van 1977 en de Wet tegen Seksuele Exploitatie van 1984 in werking traden, werden slechts 69 gedaagden in staat van beschuldiging gesteld op grond van alle federale wetten betreffende de vervaardiging, invoer, verzending, produktie, ontvangst en uitwisseling van kinderporno⁴⁶. Veel van deze 69 aangeklaagden hadden zich enkel schuldig gemaakt aan het kopen van een of twee kinderpornobladen of -films uit Europa voor persoonlijk gebruik, terwijl anderen werden veroordeeld voor het verkopen van oud handelsmateriaal aan, of uitwisselen daarvan met postale rechercheurs en andere *undercover*-agenten of informanten. In de meeste gevallen waarin gedaagden werden veroordeeld voor het "produceren" van kinderporno, ging het slechts om een handvol foto's. De grootste zaak betrof de thuisproduktie van tien korte films bestemd voor de handel.

Slechts in één zaak - die van Catherine Stubblefield-Wilson en haar collega Richard Irolio - ging het om verspreiding van kinderporno op een schaal van betekenis. De zaak-Wilson/Irolio is buitengewoon en zeer onthullend. Volgens de politie van Los Angeles, terzake van kinderporno een van de meest deskundige politiekorpsen van het land, was Wilson verantwoordelijk voor de verspreiding van 80 % van alle commerciële kinderporno in de Verenigde Staten aan het eind van de jaren zeventig en het begin van de jaren tachtig. Kenneth Elsesser, een FBI-agent die bijdroeg aan Wilson's arrestatie, zei over de zaak: "verspreiding, commercieel en niet-commercieel, van kinderporno op de schaal van Catherine Wilson, zal in dit land nooit meer te zien zijn."⁴⁷

Diverse politiekorpsen hadden Wilson sinds halverwege de jaren zestig verdacht van de verkoop van kinderporno, maar in 1976, toen ze werd gearresteerd op beschuldiging van obsceniteit, viel de politie haar huis binnen en vond slechts volwassen porno, geen kinderporno. De FBI en de politie van L.A. zetten het onderzoek naar haar activiteiten voort. Eind 1981 ontvingen justitieambtenaren die op Wilson's verzendlijst stonden, reclame voor bestiale porno. Politiefunctionarissen bestelden, en ontvingen, een 8 mm-film waarop seksuele handelingen tussen een volwassen vrouw en een hond waren afgebeeld. Op grond van deze proefaankoop en de verdenking van justitie dat Wilson kinderporno

verkochte, werd Irolio gearresteerd.

Bij zijn arrestatie stemde Irolio er onmiddellijk mee in, samen te werken met de politie in hun pogingen Wilson te arresteren. Terwijl justitie-ambtenaren er niet in geslaagd waren, kinderporno van Wilson of Irolio te kopen, verkregen zij door elektronische waarneming bewijs dat de indruk wekte dat Wilson en Irolio kinderpornofilms verkochten. Een federale aanklacht van vijftien punten tegen de "Moeder van de Kinderporno" werd in december 1982 ingediend⁴⁸.

De handelwijze van Wilson was betrekkelijk eenvoudig. Ze plaatste advertenties in porno- en seksbladen met een contactadres in Denemarken. Alle bestellingen en correspondentie werden aan Wilson toegezonden en het geld werd geleid via een Zwitserse bankrekening. Wilson en Irolio verzonden hun bestellingen uit postkantoren over heel Californië en het zuiden⁴⁹.

De opsporende en vervolgende ambtenaren die bij de zaak betrokken waren be-
weerden ten tijde van haar arrestatie dat de verkoop van kinderporno aan dertig
duizend klanten Wilson per jaar een half miljoen dollar opleverde⁵⁰. De af-
schriften van haar Zwitserse bankrekening ondersteunden deze bewering echter
niet. In de tien jaar tussen december 1973 en december 1983 was slechts
\$ 556.182 via haar rekening gelopen. Bovendien onthult een zorgvuldig onderzoek
van getuigenverklaringen en persberichten over de zaak dat de verzendlijst die
in beslag werd genomen de namen van vijf duizend voormalige, tegenwoordige en
potentiële klanten over de hele wereld omvatte, waarvan er slechts enkelen
kinderporno bij haar besteld hadden.

Het is niet moeilijk uit de zaak-Wilson enkele conclusies te trekken. Als,
ten eerste, Wilson's activiteiten tachtig procent van het totaal der kinder-
porno-activiteiten uitmaakte, zoals justitie-ambtenaren beweren, dan heeft die
"industrie" in de Verenigde Staten ruim beneden de één miljoen dollar opge-
leverd. Ten tweede waren in het gehele land slechts enkele duizenden personen
bij deze "industrie" betrokken, als consumenten, niet als producenten. Ten derde
zijn sinds de arrestatie en gevangenneming van Wilson en Irolio in 1982, de
verkoop en verspreiding van kinderporno een volstrekt onbetekenende activiteit
geweest.

De statistiek van aanklachten en veroordelingen sinds 21 mei 1984, de datum
waarop de amendering van de wet uit 1977 in werking trad, zijn evenmin indruk-
wekkend. In het hele land zijn rond de 480 verdachten gearresteerd, waarvan de
meesten er af kwamen met een onderhandeld, voorwaardelijk vonnis⁵¹. Er moet de
nadruk op worden gelegd dat de omvang van deze arrestaties niet het gevolg was
van een betere wetshandhaving of van een stijging van de hoeveelheid kinderporno.
De grote meerderheid werd eenvoudigweg beschuldigd van het kopen van een blad
of een film in een lok-operatie waarin agenten zich voordeden als kinderporno-
verkopers, of van het uit Europa ontvangen van een of enkele kinderpornobladen.

Deze periode gaf een uitbreiding van het aantal vervolgingen wegens de ver-
vaardiging, verspreiding en ontvangst van "kinderporno" van tieners tussen de
zestien en achttien jaar en van niet-suggestieve foto's van kindernaakt-sec te
zien. De stijging van het aantal arrestaties en veroordelingen kan ook worden
toegeschreven aan de vervolgingen wegens niet-commerciële uitwisseling van
kinderporno. Er zijn geen alomvattende cijfers van de vervolgingen in de staten
om reden van kinderpornografie beschikbaar, maar bij het aantal van vijftig tot
op heden aangemelde zaken, is het waarschijnlijk dat het aantal vervolgingen in
de staten even onbetekenend is als het aantal federale vervolgingen⁵².

Ondanks het geringe aantal veroordelingen wegens overtredingen met betrekking
tot kinderporno zijn de activiteiten van de Amerikaanse justitie indrukwekkend
geweest. Honderden justitie-ambtenaren, douane-ambtenaren en postale recher-
cheurs over de gehele Verenigde Staten besteden hun tijd aan het opsporen van
kinderporno en aan het vervolgen van verdachten door het opzetten van schijnhan-
del, nieuwsbrieven en personages voor het kopen, verkopen en ruilen van kinder-
porno. Deze activiteiten zijn gericht tegen personen die pornografie uit het
buitenland ontvangen, homoseksuelen, pedofielen, naturalisten en anderen van wie
justitie-ambtenaren hopen dat zij potentiële kopers of producenten van "kinder-
porno" zijn.

Organisaties die zijn opgezet en worden gedreven door postale rechercheurs -
met namen zoals "Candy's Love Club", "Ohio Valley Action League", "Research
Facts", "Project Sea Hawk" en "Heartland Institute for a New Tomorrow" - zetten
correspondentie met personen op door te beweren de rechten onder het Eerste
Amendement om "te lezen wat we willen", of "seksuele vrijheid" te steunen of
in contact te treden met degenen met "gelijke belangstelling"⁵³. Deze organisa-
ties zenden verdachten vragenlijsten toe onder het voorwendsel onderzoek te
verrichten voor de media of anderszins. Deze verschaffen persoonlijke informatie
die vaak wordt gebruikt in gericht vervolgonderzoek naar personen, het verkrij-
gen van bevelen tot huiszoeking en het bewerkstelligen van veroordelingen.
Sommigen van deze organisaties stellen nieuwsbrieven samen, zoals die van de
thans opgeheven "Crusaders for Sexual Freedom" ("CSF") van de postale recher-
cheur John Ruberti uit Chicago, die verdachten bewoog tot het plaatsen van ad-
vertenties waarin werd gevraagd om kinderporno of waarin werd aangeboden deze
te kopen of te verkopen. Anderen zijn botweg ontworpen om de vroege seksuele
ervaringen, de opvattingen over kinderseksualiteit en de seksuele voorkeur van
de correspondent vast te leggen⁵⁴. In de "nieuwsbrieven" van CSF werden alle
advertenties die niet van de in het vizier genomen verdachte afkomstig waren
geplaatst door politiefunctionarissen, zodat elke poging van de verdachte tot
het ruilen, aan- of verkopen van kinderporno tot zijn arrestatie zou leiden⁵⁵.

Undercover-agenten maken ook gebruik van schuilnamen om verdachten via de post kinderporno toe te zenden in de hoop dat de verdachte hetzelfde terug zal doen. Als de verdachte dat doet wordt hij natuurlijk gearresteerd. In aanvulling daarop heeft de Amerikaanse regering, in een poging de statistiek van aanklachten en veroordelingen wegens kinderporno op te blazen, eenvoudig met kinderporno geadverteerd of deze verkocht, en de personen die deze bestellen gearresteerd. Twee van deze valstrikprogramma's - *International Enterprises, S.A.*, gedreven door de Amerikaanse douane met gebruikmaking van een verzendadres in Mexico City, en *Euro-Arts International*, gedreven door de Amerikaanse postdienst, met gebruikmaking van een verzendadres op de Maagdeneilanden - hebben geleid tot meer dan twintig arrestaties en maken dus een aanzienlijk deel van alle arrestaties en veroordelingen wegens kinderporno uit⁵⁶. Justitie en undercover-agenten hebben tot op heden meer dan dertig schijnorganisaties opgezet en meer dan honderd schuilnamen gebruikt voor het verkopen, verzenden, uitwisselen en, bij tijd en wijle, kopen van kinderporno.

Het is duidelijk dat justitie-ambtenaren zich moeten richten op bepaalde personen en anderen moeten uitsluiten, willen zij zulke valstrikprogramma's effectief uitvoeren. In sommige gevallen kan de persoon in 'een eerder geval zijn gearresteerd of veroordeeld wegens ontucht met een kind. De staat Californië is een van de lokaties waar een register wordt bijgehouden van "zededelinquenten" en deze lijsten circuleren ook onder opsporende en vervolgende instanties. Een naam kan ook worden verkregen uit het adresboekje van iemand die wordt verdacht van, of gearresteerd wegens het verhandelen, of willen verhandelen van kinderporno of voor het aangaan of willen aangaan van seksuele contacten met een minderjarige. Wanneer een verdachte wordt gearresteerd op beschuldiging van kinderporno of ontucht met een kind, is het routine-praktijk dat plaatselijke of federale agenten de gangen nagaan van elke persoon die met de verdachte gecorrespondeerd zou kunnen hebben, ongeacht de reden van deze correspondentie⁵⁷. In andere gevallen worden namen verkregen door advertenties, geplaatst door overheidsfunctionarissen in homo- of andere op seks georiënteerde bladen of door zonder gerechtvaardigde reden de verzendlijsten in beslag te nemen van distributeurs van homo-films en -erotica⁵⁸.

In het begin van 1984, begon de Amerikaanse douane, teneinde de ambtenaren te helpen bij het identificeren van van mogelijke kopers van kinderporno, lijsten samen te stellen van duizenden lieden die van overzee pornografisch materiaal aan zich hadden laten toezenden⁵⁹. Pornografie van elk soort, niet alleen kinderporno, wordt door de Amerikaanse douane in beslag genomen. Onder de federale wet mag elk pakje dat groter is dan een gewone brief worden geopend indien de verdenking bestaat dat het pornografie, smokkelwaar of ander verboden materiaal bevat⁶⁰. De Amerikaanse douane is tamelijk doortastend in het openen

van pakjes uit Europa, in het bijzonder uit Denemarken en Nederland, op zoek naar pornografie⁶¹. De meeste in beslag genomen pornografie is echter van de volwassen, hetero-variant, gevolgd door bestiale, SM- en ten slotte kinderporno. Van de honderden pornobladen die tussen 1 mei 1985 en 1 mei 1986 door de douane in New York in beslag waren genomen betroffen er slechts vijf en twintig kinderporno⁶². New York is de voornaamste toegangshaven voor de Verenigde Staten binnekomende post⁶³. Het staatsparlement van Illinois produceerde in 1980 soortgelijke bevindingen, toen het stelde dat "er recent bewijs voorhanden is dat de verspreiding van commerciële kinderporno sterk in omvang is beperkt. (...) Wij hebben van de Douane een rapport ontvangen met betrekking tot twee maanden vroeg in dit jaar dat aangeeft dat er in het totaal 151 stuks Chicago binnekomende pornografie in beslag zijn genomen. Daarvan betroffen er 23 kinderpornografie."⁶⁴ Ongeacht hetgeen in beslag is genomen worden de beoogde ontvangers van buitenlandse porno die slechts volwassenen laat zien aldus doelgroep voor speurders naar kinderporno, vooral indien zij dicht bij speeltuinen wonen, of als zij leraren zijn, in kinderdagverblijven werken, of anderszins beroepshalve of als vrijwilligers in contact met kinderen komen⁶⁵. De lijsten, die nu veel meer dan tien duizend namen bevatten, worden verspreid onder plaatselijke justitiële instanties en tezamen met de postale recherche en regionale werkgroepen gebruikt⁶⁶.

Valstrikprogramma's en door de Douane en andere wetshandhavers opgestelde lijsten vormen een aanzienlijk bestand aan gegevens over personen in de Verenigde Staten. Afvalonderzoek (waarbij het huisvuil van de verdachte door politiefunctionarissen wordt onderzocht op belastend materiaal), schaduwen en af luisteren worden eveneens in de onderzoeken toegepast⁶⁷. Deze uitvoerige en zeer kostbare justitiële activiteit wekt de onjuiste indruk dat er een grote ondergrondse handel in kinderporno bestaat, en af en toe worden deze activiteiten aangehaald als "bewijs" dat er werkelijk zo'n ondergrondse handel bestaat⁶⁸. Vandaag de dag zal iemand die naar een dergelijke handel op zoek gaat slechts een uitgebreid netwerk van postale rechercheurs en agenten van politie aantreffen. Er worden tegenwoordig in de Verenigde Staten noch bovengronds, noch ondergronds, op seks gerichte publicaties uitgebracht waarin kinderporno te koop of te ruil wordt aangeboden of gevraagd; er bestaan geen gratis telefoonnummers om kinderprostituë(e)s te bestellen, en buiten de autoriteiten zijn er geen grote netwerken van personen die kinderporno uitwisselen. Er bestaan in het geheel geen netwerken van personen die kinderen uitruilen. Er is momenteel één "pedofiele" organisatie actief - de *North American Man/Boy Love Association* - en NAMBLA opereert geheel binnen het kader van de wet als lobby- en steunorganisatie. Een onlangs door de Amerikaanse Senaat uitgegeven rapport sprak NAMBLA vrij van elke betrokkenheid bij onwettige activiteiten⁶⁹.

Onder het mom van "kinderbescherming" zijn miljoenen dollars aan belastinggeld uitgegeven aan het verrichten van onderzoek naar en het vervolgen van lieden die kinderporno wensen aan te schaffen, waaronder er velen zijn die geen enkel onmiddellijk gevaar voor kinderen opleveren. De maar al te reële verbreiding van lichamelijk, seksueel en geestelijk misbruik die kinderen dagelijks aan den lijve ondervinden in aanmerking genomen, houdt dit een ernstige verkwisting van openbare gelden en middelen in. De volgende gevallen zijn kenmerkend voor de arrestaties wegens "kinderporno" die sinds mei 1984 hebben plaatsgevonden.

- Tussen september 1985 en april 1986 ontving Tim Emerick, woonachtig in een stad in het midden-westen van de V.S., aanzoeken vanuit twee lokorganisaties die in het leven waren geroepen door de Clevelandse postale rechercheur Paul Hartman: "Research Facts", die beweerde dat ze consumentenonderzoek uitvoerde, en de "Ohio Valley Action League", die zich voordeed als "een organisatie, gesticht om seksuele vrijheid en keuzevrijheid te beschermen en bevorderen." Hartman beweerde dat Emerick het doelwit van een opsporingsonderzoek werd omdat zijn naam voorkwam op een "correspondentielijst" van iemand die ervan werd verdacht kinderporno te verkopen, ook al werd deze laatste nooit veroordeeld en was het onbekend waarom hij over Emerick's naam beschikte⁷⁰. Emerick besteedde geen aandacht aan de uitdagende brieven en overzichten waarin hem om diverse gegevens ter informatie werd gevraagd, zoals zijn seksuele interesses en welk soort pornografie hij kocht.

In april 1986 zond Hartman Emerick nog een brief, deze keer van een organisatie die zichzelf "Euro-Arts International" noemde, met een verzendadres in Fredericksted op de Maagdeneilanden. Euro-arts, dat eveneens door Hartman in het leven was geroepen had uitsluitend de verkoop en verspreiding van kinderporno ten doel. Een bestelformulier voor kinderporno, met een beschrijving van de door Hartman aangeboden videobanden werd naar Emerick gezonden, die meteen voor \$ 50 een videoband bestelde. Daarop zouden twee jongens van elf en veertien jaar staan afgebeeld, terwijl ze masturbeerden en oraal seksueel contact hadden. Emerick zond zijn bestelling en betaling naar Euro-Arts op de Maagdeneilanden. De Amerikaanse postdienst zond deze vervolgens naar Hartman in Cleveland, die Emerick's bestelling uitvoerde door een kopie van de bestelde videoband te maken. Toen Emerick de band op 17 juni 1986 per post ontving werd hij gearresteerd en werd zijn huis doorzocht⁷¹. De politie-agenten namen twee videorecorders in beslag, een van het VHS-, de andere van het BETA-systeem, alsmede een polaroidcamera, een 8 mm filmcamera, enkele niet-pornografische videobanden en zes pornobladen met naakte vrouwen⁷². Er werd geen kinderporno aangetroffen en Emerick heeft de bestelde videoband nooit gezien. Emerick is nu in afwachting van een vonnis op grond van het "invoeren" en "ontvangen" van kinderporno. Emerick kon zich er niet op beroepen in de val te zijn gelokt,

daar deze mogelijkheid niet openstaat voor degene die kinderporno van de overheid koopt. Hartman heeft zich erop laten voorstaan dat hij meer dan twintig gegadigden voor kinderporno gearresteerd en veroordeeld heeft weten te krijgen via *Euro-Arts* en andere programma's ter verkoop en ruil van kinderporno⁷³.

- Danny Lee Stokes, een 23 jaar oude bouwvakker uit het zuiden, werd het slachtoffer van een soortgelijk programma als dat in de zaak Emerick. Dit werd vanuit Mexico City uitgevoerd door de Amerikaanse douane. Justitie-ambtenaren beweerden dat Stokes voor de herfst van 1984 "pornografie en/of kinderpornografie" zou hebben gekocht, maar hebben nooit duidelijk aangegeven waarom zij Stokes van onwettige handelingen verdachten. In juni 1986 verzond de douane Stokes twee aanvragen, daarbij gebruik makend van een lok-operatie onder de naam "*International Enterprises, S.A.*", die zich voordeed als een distributeur van "moeilijk verkrijgbare" pornografie. De eerste was een introductiebrief en een vragenlijst waarin Stokes werd gevraagd naar zijn voorkeur voor diverse soorten porno. De tweede was een bestelformulier voor kinderpornobladen. Stokes bestelde een blad voor \$ 25 en zond zijn bestelopdracht naar Mexico City. De Amerikaanse douane pakte het bestelde blad in en leverde het aan zijn postbus af. Toen Stokes het blad afhaalde werd hij geschaduw⁷⁴. Toen hij eenmaal met het pakje zijn huis binnenging werd hij gearresteerd. Politiefunctionarissen namen uit Stokes' huis een grote hoeveelheid materiaal in beslag, waaronder honderden tijdschriften zoals *Time* en *Newsweek*, enkele naturistentijdschriften, ongeveer tien bladen met volwassen porno, zijn album met trouwfoto's, drie camera's, een videorecorder, veertien videobanden (waarvan er drie erotische films met volwassenen betroffen en de rest Hollywoodfilms), drie geregistreerde vuurwapens, en zijn bestelauto⁷⁵. Er werd geen kinderporno gevonden, hoewel de douane bij Stokes' arrestatie pochte dat er duizenden bladen en videobanden in beslag waren genomen⁷⁶. Stokes werd uiteindelijk veroordeeld tot vijf jaar voorwaardelijk, gelast \$ 9.000 boete te betalen, terwijl alle door de politie in beslag genomen goederen werden verbeurd verklaard. Daarenboven werd hij verplicht, wekelijks psychiatrische behandeling te ondergaan, zolang als zijn psychiater dat nodig vond⁷⁷. Het programma van de douane dat tot Stokes' arrestatie en veroordeling leidde, "*Operation Cameo*", werd door de douane bejubeld als "de grootste enkele operatie tegen porno in de geschiedenis van de douane"⁷⁸. Tot op heden heeft het bijna tien arrestaties opgeleverd.

- Eind mei 1984 onderschepte de Amerikaanse douane een geïllustreerde reclamefolder voor kinderporno, geadresseerd aan John Cocco uit Pennsylvania. In overeenstemming met de gebruikelijke procedure, zond de douane Cocco een kennisgeving van verbeurdverklaring, die Cocco ondertekende en naar de douane terugzond. Op het formulier werd aangegeven dat Cocco verzocht om vernietiging van de folder. In plaats daarvan leverde de douane hem aan Cocco af. Daarna

zond Cocco hem terug met een begeleidende brief waarin hij schreef dat hij de folder niet wilde hebben. Andermaal leverde de douane deze af. Toen Cocco de folder behield nadat deze voor de tweede keer was afgeleverd, werd hij gearresteerd. Na zijn arrestatie werden Cocco twee kinderpornobladen geleverd die hij evenmin besteld had. Cocco werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf op beschuldiging van het per post ontvangen van kinderporno⁷⁹.

- James Smith, een zakenman uit Honolulu, sloot vriendschap met twee meisjes van dertien en veertien jaar, die bij hem in de buurt woonden. Nadat hij de meisjes enkele maanden kende, vroeg hij hun, lingerie voor hem te showen terwijl hij hen fotografeerde. De foto's waren niet voor commerciële verspreiding bedoeld. De meisjes werden voornamelijk in lingerie gefotografeerd, hoewel enkele foto's hen naakt liet zien. Van de naaktfoto's werd vastgesteld dat het niet om kinderporno ging. Op drie van de foto's poseerden de meisjes echter met een nertsbontje dat door de officier van justitie een "zweep-achtig instrument"⁸⁰ werd genoemd. Op een van de drie foto's deed een van de meisjes voor de grap alsof ze het andere met het bontje sloeg⁸¹. Smith werd op grond van die foto veroordeeld tot vijf jaar in een federale gevangenis wegens het vervaardigen van kinderpornofoto's van "sadistisch en masochistisch misbruik van kinderen"⁸². De getuigenis van de kinderen in de rechtszaal toonde duidelijk aan dat zulk misbruik niet had plaatsgevonden en dat Smith hun nooit oneerbare voorstellen had gedaan, laat staan hen aangeraakt had, zolang zij elkaar kenden⁸³.

- Leland Stevenson, een zakenman uit Arizona, ging regelmatig met vakantie naar Sri Lanka, waar hij seksuele contacten aanging met een aantal tieners en jonge volwassenen. In de herfst van 1985 keerde Stevenson uit Sri Lanka naar zijn huis in Nevada terug met dertig rollen 8 mm-film in zijn bezit. Op de film waren de tieners en Stevenson te zien terwijl zij seksueel contact met elkaar hadden. Stevenson reed met de film naar Californië en leverde hem af bij het Yale laboratorium, een filmontwikkelcentrale in Los Angeles. Slechts een paar uur nadat Stevenson zijn film van het laboratorium had afgehaald werd hij gearresteerd⁸⁴. Stevenson werd tot vijf jaar gevangenschap veroordeeld⁸⁵. Er bestond geen bewijs dat hij ooit enige onwettige handeling had gepleegd behalve het de Verenigde Staten binnenbrengen van de film en het transporteren daarvan van Nevada naar Californië.

- In januari 1986 werd een echtpaar uit het midden-westen gearresteerd wegens het vervaardigen en in bezit hebben van "op naaktheid gericht materiaal", een vorm van kinderporno onder de van toepassing zijnde staatswet, nadat de man een filmrol naar de plaatselijke ontwikkelcentrale had gestuurd. De film bevatte foto's van het dochttertje van het echtpaar en twee nichtjes, terwijl ze aan het zonnebaden waren in de achtertuin van het gezin en naakt door het huis

renden. Het echtpaar had soortgelijke foto's en videobanden in hun bezit⁸⁶. Zij waren geen kopers, noch van volwassenen, noch van kinderporno. Het gezin had naaktheid altijd als natuurlijk beschouwd, niet als iets om zich voor te schamen, en de foto's en eigen video's waren daarvan het bewijs.

Toen het echtpaar gearresteerd werd, werd hun dochter onder de voogdij van de staatskinderbescherming geplaatst. Zij werd voor bijna zeven maanden in een voogdijhuis geplaatst en mocht haar ouders alleen zien volgens een goedgekeurd bezoekschema onder toezicht van de advocaat van het echtpaar of een maatschappelijk werker. Ze was door haar behandeling in handen van de staat erg angstig en in de war. Het echtpaar is nog in afwachting van een proces, hoewel het kind weer volledig aan hen is toegewezen⁸⁷.

- William Lerch en zijn vrouw werden in 1985 aangeklaagd en beschuldigd van het "naakt fotograferen van hun zes jaar oude kind met vertoning van haar schaamstreek" en van het "welbewust toestaan dat hun kind zodanig werd vertoond"⁸⁸. Het meisje was voor het in bad gaan met haar moeder in de huiskamer aan het spelen, buitelen en rondrennen en haar vader maakte foto's van haar, zoals hij dat vele keren tevoren had gedaan. Deze foto's werden door het bevoegd gezag ontdekt nadat William Lerch hen naar de plaatselijke drugstore had gebracht om hen te laten ontwikkelen. Kort na kerstmis 1985, toen Lerch naar de winkel terugging om de foto's af te halen, werd hij gearresteerd. Zijn vrouw, die zich er niet van bewust was dat er een probleem was, werd met het geweer in de aanslag op de straat voor haar huis gearresteerd door meer dan een half dozijn politiefunctionarissen⁸⁹. Het zes jaar oude kind werd van haar kinderdagverblijf afgehaald door medewerkers van de kindbescherming, die tegen het meisje en de kleuterleidsters logen door te zeggen dat het meisje seksueel door haar ouders was misbruikt.

"Om drie uur die ochtend werd het zes jaar oude kind door het *Illinois Department of Children and Family Services* in een voogdijhuis geplaatst.

Vijf dagen lang weigerde het kind te eten. Ze hilde alleen maar. Uiteindelijk kregen haar ouders de rechter zo ver dat hij hun dochter aan haar grootouders overdroeg, waar zij zes weken verbleef alvorens naar huis te gaan⁹⁰.

William Lerch kreeg een voorwaardelijk vonnis van een jaar voor het vervaardigen van "kinderporno"⁹¹.

De Wet ter Bescherming van Kinderen tegen Seksuele Uitbuiting van 1977 werd vermoedelijk aangenomen om een halt toe te roepen aan de exploitatie van kinderen door de vervaardiging, productie en verkoop van kinderporno. Daar slaagde de wet heel snel in. In het begin van de jaren tachtig begonnen ideologisch bevlogen ambtenaren - met behulp van de media, moraalridders en andere seksuele puriteinen - een betreurenswaardige en gevaarlijke campagne die erop was gericht de reikwijdte van de kinderpornowetten uit te breiden, misdadige praktijken uit te denken die anders niet zouden voorkomen, de wet te overtreden om de wet uit

te voeren. De hierboven genoemde gebeurtenissen zijn het resultaat. We kunnen slechts hopen dat het Amerikaanse publiek spoedig zal onderkennen dat het "kinderporno-vraagstuk" onwaar is en de motieven ter discussie zal stellen van hen die het laten voortbestaan.

Het kind als deelnemer en het kind als slachtoffer

Er wordt in de Verenigde Staten in brede kring geloofd dat elke betrokkenheid van een kind bij "kinderporno" of bij enig seksueel contact met een volwassene op zich al zo traumatisch is dat het weinig kans heeft ooit een normaal leven te leiden. Klinische waarneming en studies ondersteunen deze conclusie niet. Het is waar dat een kind dat het slachtoffer is van seksueel misbruik zich vaak machteloos voelt, doordat het weinig of niets bij het contact met een volwassene, of de daarop volgende gebeurtenissen had in te brengen. Het kan zich verraden voelen door de volwassene die het delict heeft begaan of door degene aan wie de gebeurtenis werd onthuld. Het kan zich zorgen maken over of belangstelling hebben voor seksualiteit op een wijze die de meerderheid van de bevolking niet passend vindt voor kinderen. Het kan lijden aan verlies van zelfrespect of aan schuld- of schaamtegevoelens, of het kan een misplaatste angst voor vreemden, mensen of plaatsen ervaren⁹². Sommige kinderen kunnen enkele of al deze effecten van een seksueel contact in meer of mindere mate ondergaan, maar velen lijken helemaal geen negatieve reacties aan de dag te leggen⁹³. Terwijl bovendien een aantal seksuele contacten tussen volwassenen en kinderen, daarbij inbegrepen die waar kinderporno in het spel is, op korte en lange termijn ernstige gevolgen hebben, zijn veel deskundigen het erover eens dat secundaire effecten - de reacties van ouders, vriendjes en kinderbeschermers en het betrokken worden bij een strafproces - een veel verwoestender effect kan hebben dan het seksuele contact zelf⁹⁴. In elk geval zal een seksueel contact "verschillende gevolgen op kinderen hebben, afhankelijk van hun voorafgaande vorming" en "afhankelijk van hoe anderen reageren"⁹⁵. Zo zal bij voorbeeld een kind dat voorafgaand aan het seksuele contact al eens slachtoffer was van lichamelijk en geestelijk misbruik, of dat in onevenwichtige gezinsomstandigheden leeft eerder negatief op een seksueel contact reageren dan een kind dat in een evenwichtig gezin verblijft en een sterk gevoel van eigenwaarde heeft. Voor het laatstgenoemde kind "kunnen (de negatieve aspecten van de ervaring) slechts een gering en voorbijgaand effect hebben"⁹⁶.

Voor andere kinderen kan een seksueel contact met een volwassene een positieve ervaring zijn, hoewel Amerikaanse onderzoekers vaak huiverig zijn, dit aspect van seksuele relaties tussen volwassenen en kinderen te bespreken. In een studie die gefinancierd is door de *Ford Foundation* meldt onderzoeker Gerald M. Caplan dat "veel kinderen plezier beleven (aan hun seksuele ervaringen met een volwassene), vooral wanneer er niet van fysieke pijn sprake is. Zij vinden

het leuk, zich aan een hen bewonderende volwassene te vertonen. Zij vinden de lichamelijke prikkeling plezierig⁹⁷. Studies van de initiële en lange-termijneffecten van seksuele contacten op kinderen laten vaak zien dat een aanzienlijk percentage van de kinderen geen nadelige gevolgen heeft ondervonden, of er positief op gereageerd heeft. (Europese studies geven meer positieve berichten dan Amerikaanse, een verschijnsel dat toegeschreven zou kunnen worden aan een geringere mate van seksuele onderdrukking in het algemeen, vroegtijdige en volledige seksuele voorlichting en constructievere reacties van ouders, justitie en politie en de hulpverlening⁹⁸.) Op basis van klinische gegevens "kunnen seksuele ervaringen van kinderen met volwassenen ... niet worden betiteld als categorisch negatief of schadelijk; evenmin zijn zij noodzakelijkerwijze positief en om die reden te bepleiten of aan te bevelen." Het scala van ervaringen varieert van de "vroeg traumatische ervaringen die het kind maatschappelijk en geestelijk ernstig aangetast blijken te hebben, via ervaringen waarin geen negatieve effecten zijn waar te nemen, tot gevallen waar de vroeg seksuele contacten als positief werden ervaren of heilzaam blijken te zijn geweest"⁹⁹.

Zelfs wanneer men voorop zou stellen dat alle seksuele contacten tussen volwassenen en kinderen hopeloos traumatisch voor het kind zijn, zou dit nog steeds geen rechtvaardiging zijn voor de meeste reacties van ouders en organisaties op beschuldigingen van seksuele kindermishandeling. "Verreweg de grootste potentiële schade voor de persoonlijkheid van een kind wordt veroorzaakt door de maatschappij en de ouders van het slachtoffer, als gevolg van, ten eerste de noodzaak het slachtoffer te gebruiken om de dader te vervolgen, en ten tweede, de noodzaak voor ouders om voor zichzelf, familieleden, de buurt en de gemeenschap aannemelijk te maken dat het slachtoffer het contact niet vrijwillig onderging en dat zij als ouders niet gefaald hebben"¹⁰⁰. Bruce Gottlieb, maatschappelijk werker bij het *National Center for the Prevention and Treatment of Child Abuse and Neglect* in Denver, Colorado, doet evenzo verslag van "trauma's die gezinnen worden aangedaan door veelvuldige ondervragingen, "overrijverigheid" aan de kant van hen die zich met de zaak proberen in te laten en het oneigenlijk gebruik van rechtbanken"¹⁰¹. In zijn *Sourcebook on Child Sexual Abuse* merkt de psycholoog en onderzoeker David Finkelhor op:

veel van de stigmatisering waarmee seksueel misbruik gepaard gaat kan na de ervaring zelf plaatsvinden, wanneer het kind reacties ondervindt van het gezin en de maatschappij. Een kind dat van het misbruik betrekkelijk weinig stigma heeft overgehouden kan deze stigmatisering ondergaan wanneer vrienden en vriendinnen haar later afwijzen, wanneer haar familie haar de schuld geeft, of indien het feit dat zij misbruikt is lange tijd in haar leven een punt van aandacht blijft.... Wanneer bij voorbeeld een groot aantal gezagsdragers bij de zaak betrokken raakt, het kind wordt gedwongen te getuigen, wordt gedwongen haar huis te verlaten, wordt gedwongen het verhaal meer dan eens af te steken

en aan een grote mate van ongewenste aandacht wordt onderworpen, kan dit het gevoel van machteloosheid bij het kind eveneens aanzienlijk versterken¹⁰².

Indien de effecten die een seksueel contact met een volwassene op een kind heeft uiteenlopen met de omstandigheden van elk geval, de leeftijd van het kind, de houding en opvattingen van het kind jegens naaktheid en seksualiteit, en de reacties van ouders en instellingen op de ontdekking, dan geldt zulks ook voor de gevolgen van het betrokken zijn bij kinderporno. "Kinderporno-grafie" is niet noodzakelijkerwijze misbruik van kinderen en kan zo onschadelijk zijn als een naaktfoto die van een kind op een strand is genomen zonder dat het kind dat wist. Zonder twijfel is het waarschijnlijk dat het kind dat wordt gedwongen zich seksueel aan een volwassene te onderwerpen of voor een camera seksuele poses aan te nemen daaronder in hevige mate te lijden zal hebben. Bovendien hebben sommige kinderen die in kinderpornofilms of -bladen hebben opgetreden hun nood geklaagd over het vooruitzicht door mensen over de hele wereld te worden gezien¹⁰³. Aan de andere kant hebben veel kinderen het plezierig gevonden om naakt voor een camera te staan, zonder lang stil te staan bij dergelijke zaken. De kinderen in gevallen als die van de familie Lerch waren geen slachtoffers van kinderporno, maar van overrijverige en op macht beluste politiefunctie-narissen, officieren van justitie en hulpverleners die ervoor zorgden dat op plezierig en natuurlijk kinderspel het een kwaadaardig odium van seksuele schuld werd geladen.

De hysterie over kinderporno en pedofilie heeft in de Verenigde Staten een maatschappelijk klimaat geschapen waarin seksuele relaties tussen volwassenen en kinderen ernstiger taboe zijn dan moord. In dit klimaat van inquisitie wordt een kind waarvan ontdekt wordt dat het een seksuele relatie met een volwassene heeft gewoonlijk grof bejegend door ouders, leeftijdgenoten en het bevoegd gezag, in het bijzonder wanneer het kind om welke reden ook niet wil meedoen aan het vervolgen van de volwassene. Bij de vervolging van volwassenen voor ontucht met een kind worden kinderen bij wijze van routine gedwongen tot het opsommen en zelfs het verzinnen van intieme details van hun seksuele contacten voor ouders, politie, officieren van justitie, hulpverleners en advocaten, gedwongen indringend lichamelijk onderzoek te ondergaan, waarbij hun anus of vagina worden onderzocht met vingers en geraffineerde instrumenten op zoek naar aanwijzingen dat er seksuele handelingen zijn gepleegd, en verplicht om te getuigen tegen volwassenen of zij dat nu willen of niet. Omdat ze kinderen zijn worden hun wensen vaak veronachtzaamd en worden ze bedreigd en gestraft wanneer ze niet vrijwillig meewerken.

Er bestaat goede documentatie over de mishandeling van bij seksuele handelingen met volwassenen betrokken kinderen door ambtenaren van politie en justitie en door hulpverleners. Het geval van "Amy", een twaalf jaar oud meisje uit Californië, is een flagrant voorbeeld van dit geïnstitutionaliseerde misbruik.

Het gezin van Amy wendde zich tot de hulpverlening nadat Amy en haar stiefvader aan de moeder hadden verteld dat hij haar bij verschillende gelegenheden had geliefkoosd. De gezinstherapeut die zij raadpleegden meldde het voorval, zoals dat onder de Californische wet vereist is, aan de politie, die tegen de stiefvader een aanklacht indiende wegens strafbaar seksueel misbruik van een kind. De vader verklaarde zich onschuldig aan hetgeen hem ten laste was gelegd en het meisje weigerde tegen hem te getuigen. Gefrustreerd door het feit dat zij niet wilde getuigen sloot de kinderbescherming Amy eenzaam op in een jeugdgevangenis. Negen dagen lang werd zij vastgehouden in een kamertje van $1\frac{1}{4}$ bij $2\frac{1}{2}$ meter met daarin alleen een bed en een lamp en, voor enkele dagen, eentelevisietoestel. Toen de rechter die de zaak behandelde inzag dat Amy's vastbeslotenheid om niet te getuigen niet gebroken kon worden, werd de zaak geseponeerd¹⁰⁴.

De grote meerderheid van het geïnstitutionaliseerde misbruik wordt echter nooit openbaar gemaakt. In de zaak van de Mc Martinschool, het meest omvangrijke geval van bedriegelijke vervolging wegens ontucht met kinderen in de Verenigde Staten, werden honderden jonge kinderen herhaaldelijk onderworpen aan suggestieve ondervraging door ouders, politie en therapeuten verbonden aan het *Children's Institute International*, een door de overheid gesponsorde organisatie die door de openbare aanklager was aangetrokken om de beschuldigingen van ontucht te onderzoeken. Tijdens het vooronderzoek, eind 1986, werd onthuld dat Kee MacFarlane, de directrice van het C.I.I., die veel van de eerste verhoren afnam, tijdens de ondervragingen een clownspak aanhad en de kinderen die ontkenen dat zij misbruikt waren belachelijk maakte. De therapeuten van het C.I.I. vertelden de kinderen: "we willen hier geen domoren hebben. We willen alleen met de slimme kinderen praten. Jullie zijn slim nietwaar? Jullie vriendjes hebben ons allemaal het een en ander verteld. Ik wil je geen nee horen zeggen. Als je nee zegt ben je een domoor." Voorafgaand aan de ondervraging door het C.I.I. had ieder kind dat in het vooronderzoek getuigde ontkend dat het misbruikt was. Het was niet verrassend dat de kinderen, na de grove ondervraging door MacFarlane en andere therapeuten verhalen fabriceerden over moorden, grafdelverij, kinderporno, molestatie door priesters en nonnen, tochten per helicopter en vliegtuig, ondergrondse tunnels, verminging van dieren en over allerlei soorten seksuele handelingen. De meeste verhalen waren zo tegenstrijdig en onsamenhangend dat de aanklachten tegen alle gedaagden op twee na zijn geseponeerd. De zaak van de Mc Martinschool is door de vervolgende instanties en het C.I.I. zo uitgebuit dat de ouders nooit te weten zullen komen of er wel of niet kinderen zijn misbruikt¹⁰⁵.

Dr. Lee Coleman, een deskundige van naam inzake kindermishandeling en getuige à décharge verklaarde voor de rechtbank dat het een schande was dat er belastinggelden en privéfondsen naar het C.I.I. worden overgemaakt "om kinderen

op de meest manipulerende en schandelijke manier die ik ooit gezien heb, wijs te maken dat ze misbruikt zijn. Ik heb in dit soort zaken over het hele land ondervragingen gezien en dit is de ergste! Dit is kindermishandeling."¹⁰⁶ Coleman heeft in de vakliteratuur weergegeven hoe therapeuten en medewerkers van politie en justitie in het hele land onbewust of doelbewust kinderen inprenten dat zij seksueel zijn mishandeld, in weerwil van psychologisch en medisch bewijs van het tegendeel¹⁰⁷.

Bij de strafvervolging van een man van middelbare leeftijd wegens beweerde seksuele handelingen met jongens in de tienerleeftijd, schreef een moeder van twee van de jongens het volgende dringende verzoek aan de officier van justitie.

"Mijn gezin heeft geleden onder de grote hoeveelheid ondervragingen en pressie die er op hen is uitgeoefend. Ik moet ^{aller} eerst denken om de gezondheid en het welzijn van mijn gezin en vind het daarom uitermate schadelijk om toe te staan dat zij op dit moment worden onderworpen aan routineverhooren.

Ik ben persoonlijk erg bezorgd en verontrust over bepaalde beweringen aan mijn adres van de kant van diverse opsporende en vervolgende instanties dat als ik niet zou meewerken en toestaan dat mijn kinderen aan die pressie worden blootgesteld, zij mij afgenomen zouden worden of weggehaald zouden worden en "opgesloten" tot de processen in Nassau County zijn beëindigd. Wij hebben er niet om gevraagd in dit onderzoek te worden betrokken, maar zijn er door anderen bijgehaald. Dat heeft alles bij elkaar op mij en mijn gezin een schadelijke uitwerking gehad en daarom willen we op dit ogenblik alleen maar met rust gelaten worden."¹⁰⁸

De jongens hadden talrijke keren gevraagd om niet door de politie te worden bestookt en geïntimideerd. In zaken zoals deze worden jongeren doorgaans tegen hun wil vastgehouden en verhoord, vaak zonder dat hun ouders het weten en dikwijls zes uur achter elkaar. Verzoeken om met de ouders of een advocaat te spreken worden routineus afgewezen. Bij de strafvervolging van een man uit New Jersey wegens beweerde seksuele handelingen met minderjarigen, werd een dertienjarige jongen gedurende enkele weken twee tot drie keer per week door een politie-agent van school opgehaald en vijf uur achter elkaar over zijn seksuele handelingen met de man ondervraagd, ook al had hij bij herhaling ontkend dat hij een seksuele relatie of seksueel contact had gehad. Een agent die de jongen verhoorde legde een geladen revolver, gericht op de jongen op de tafel waaraan de jongen zat. Tijdens het verhoor worden jongens die ervan worden beschuldigd, betrokken te zijn geweest bij seksuele handelingen met volwassenen, bedreigd dat ze geslagen zullen worden, dat de agent al hun vrienden zal vertellen dat ze "flikkers" zijn, of dat ze naar een jeugdgevangenis zullen worden gestuurd waar ze door verkrachterbendes onder handen genomen zullen worden¹⁰⁹.

Bescherming van kinderen tegen seksueel misbruik

De vraag die de meeste mensen met betrekking tot kinderporno en pedofilie bezighoudt is hoe kinderen het meest doeltreffend beschermd kunnen worden tegen seksuele uitbuiting. Het antwoord op deze vraag is bepaald niet eenvoudig. Het voorkomen van seksueel misbruik hangt af van de seksuele en maatschappelijke machtspositie van kinderen. Kinderen worden vaak misbruikt omdat ze van seksuele zaken geen weet hebben of omdat hun geleerd is zonder vragen volwassen gezagsdragers te gehoorzamen, in het bijzonder de mannen daaronder. Meisjes zijn vaker slachtoffer van seksueel misbruik omdat hun de maatschappelijke rol is toebedeeld, afhankelijk, toegeeflijk, passief en inschikkelijk te zijn. Jongens wordt geleerd in het maatschappelijk leven agressief en onafhankelijk te zijn en seksuele experimenten aan te gaan. Aangezien het meeste seksuele misbruik naar de opvatting van de meeste onderzoekers in het gezin plaatsvindt moet in het gezin met preventieve maatregelen worden begonnen.

De eerste en meest doeltreffende preventieve maatregel voor kinderen is een veelomvattende en voor hun leeftijd geschikte seksuele voorlichting. Jonge kinderen behoeven bij voorbeeld niets te leren over interne anatomie en voortplanting, maar hebben een begin van kennis over hun eigen lichaam nodig. Het meisje dat haar lichaam en de reacties daarvan door en door kent - haar is geleerd dat haar clitoris haar een gezond genoeg kan schenken en dat de volwassenen in haar leven haar daarbij tot steun zijn - zal zich waarschijnlijk niet schuldig of beschaamd voelen over seksualiteit en een sterk besef van eigenwaarde en van haar gevoelens hebben¹¹⁰. Als haar bovendien is geleerd dat alleen zij mag bepalen wie haar lichaam aanraakt en in welke omstandigheden dat gebeurt, zal ze hoogstwaarschijnlijk in staat zijn een aanranding af te weren door het hoofd te beiden aan de volwassene - ouder, broer, buurman, of onbekende, die haar probeert te nemen. Dit gaat ook voor jongens op. Maar bij heel weinig seksuele contacten tussen volwassenen en kinderen is er sprake van openlijk geweld en de weigering van het kind is bijna altijd afdoende om ontucht te voorkomen¹¹¹. Kinderen die in seksueel opzicht op de hoogte en mondig zijn zullen waarschijnlijk ook onplezierige ervaringen melden en deze niet geheim houden.

Kinderen hebben echter wel behoefte aan een consequente houding. Kinderen aan wie is geleerd "nee" te zeggen tegen een ongewenste aanraking door een ander, maar wier "nee"-geroep door de ouders wordt genegeerd wanneer die hen een pak slaag geven, zullen naar alle waarschijnlijkheid de kluts kwijt raken. Zulke kinderen zouden bij voorbeeld kunnen leren "nee" te zeggen tegen plezierige aanraking, maar zich met betrekking tot onplezierige aanraking niet van keuzevrijheid bewust zijn. Bovendien zullen kinderen aan wie alleen maar geleerd is "nee" te zeggen en die niet naar behoren zijn voorgelicht over het positieve

van seksualiteit en seksueel plezier, zich schuldig en beschaamd gaan voelen over hun lichaam en seksualiteit. Het kind dat zich schuldig voelt of zich schaamt kan overdreven bezorgd, angstig of ongerust worden over seksuele gelegenheden en kan seksueel plezier in verband gaan brengen met negatieve gevoelens. Schuldgevoel, schaamte en onwetendheid over seksuele zaken maken kinderen machteloos en maken hen kwetsbaar tegenover seksuele mishandeling.

Het op een na belangrijkste preventieve middel is, kinderen lichamelijke genegenheid te schenken. Kinderen die deze niet van hun ouders thuis krijgen zullen eerder geneigd zijn deze bij volwassenen elders te zoeken. Daardoor wordt natuurlijk hun kwetsbaarheid tegenover seksuele toenaderingen groter. In elk geval zijn veel vaklieden het erover eens dat kinderen die liefhebbend lichamelijke contact met hun ouders hebben, die seksueel op de hoogte zijn en een sterk gevoel van eigenwaarde hebben, minder snel getraumatiseerd zullen raken door een seksueel contact.

Voor ouders die geloven dat het dreigen met geweld hun enige machtsmiddel over hun kind is, is het natuurlijk beangstigend of zelfs bedreigend om de zelfstandigheid van het kind aan te moedigen. Ouders die geen profijt trekken uit hun lichamelijke overwicht op kinderen door hen te slaan of anderszins lichamelijke te misbruiken, zullen met meer waarschijnlijkheid hun kinderen met respect voor gezag zien opgroeien. De kans is ook groter dat deze kinderen gezag in twijfel gaan trekken indien daarvan lichamelijk of geestelijk misbruik wordt gemaakt. Ouders kunnen er zich ook zorgen over maken dat hun kind met allerlei mensen seksueel contact zal hebben, of vrijwillig seksuele handelingen verricht met leeftijdgenoten of zelfs volwassenen: het recht om "nee" te zeggen tegen een onplezierige aanraking houdt noodzakelijkerwijze het recht in om "ja" te zeggen tegen een plezierige aanraking. Voor een gezonde seksuele ontwikkeling van kinderen is het noodzakelijk dat zij de gelegenheid hebben met hun lichaam en dat van hun leeftijdgenoten te experimenteren en hun eigen seksualiteit te verkennen. Ouders moeten eenvoudig het feit onder ogen zien dat kinderen seksuele behoeften en wensen hebben en zichzelf voorbereiden op de moeilijke vragen waar hun kinderen eens mee aan zullen komen.

Conclusie

Evenals de campagne rond de vermiste kinderen, wordt de morele paniek over kinderporno en pedofilie in stand gehouden door onjuiste informatie en angst. Al evenzeer in overeenstemming met de vermiste-kinderencampagne wordt de morele paniek aangewakkerd door machtswellust en geldzucht. Politie, justitie en hulpverleners hebben de kinderpornokwestie uitgebuit om zichzelf in de publiciteit te brengen en voor hun eigen bevordering. De media hebben er munt uit geslagen door de verkoop van tijdschriften, kranten en televisieprogramma's. Overheids-

functionarissen en seksueel conservatieven hebben er gebruik van gemaakt om gezinnen in een sterkere greep te krijgen, de rechten onder het Eerste Amendement* en de rechten van verdachten met voeten te treden en om de discussie en het wetenschappelijk onderzoek inzake kinderseksualiteit aan banden te leggen.

De betekenis van de hysterie rond kinderporno en pedofilie wordt gevonden door de motieven te onderzoeken van hen die deze hysterie laten voortduren. In de Verenigde Staten dient zij om de werkelijke problemen te ontwijken: het gebrek aan gezonde seksuele opvoeding van kinderen, de seksistische socialisatie waaraan zij worden onderworpen, het flagrante gebrek aan rechten voor kinderen binnen het kerngezin en de maatschappij, en de autoritaire overheersing van vrouwen en kinderen binnen het patriarchale systeem. Zij leidt ook onze aandacht af van het falen van de maatschappij in de verstrekking van voldoende voedsel, behuizing en onderwijs aan haar kinderen. Slechts door deze kwesties aan te pakken en door tegemoet te komen aan de werkelijke behoeften van kinderen kunnen seksuele en andere kindermishandeling worden voorkomen.

Lawrence A. Stanley is werkzaam als advocaat in New York City en heeft als zodanig zaken behandeld van degenen die door valstrikprogramma's beschuldigd waren van overtreding van de pornowetten.

*Het auteursrecht berust bij Lawrence A. Stanley
Oorspronkelijke titel: "The Hysteria over Child Pornography and Paedophilia",
aldus verschenen in: Paidika, nr. 2, Autumn 1987*

Vertaling: Jan Schuijjer

Voetnoten

1. Nina Eliasoph, "Drive-In Morality, Child Abuse, and the Media", Socialist Review, no. 90 (1986), p.29. De term, zo geeft Eliasoph aan, verwijst naar de situatie "waarin een klein maatschappelijk probleem een uitdrukking vormt van een dieper en verwant probleem en dat verhindert, naar boven te komen".
2. Zie bv. Lori B. Andrews, "Are We Raising A Terrified Generation ?", Parents Magazine, december 1986, blz. 138-142 en 228-232.
3. "Facing Up to Child Abuse: Prevention Programs Proliferate in Classrooms Across the U.S.", Time, 12 november 1984, blz. 91-92.
4. Shirley O'Brien, Child Pornography, Dubuque: Kendall/Hunt Publishing Co., 1983, blz. 103-105.
5. Wetten zoals deze, die melding verplicht stellen, hebben stellig een afschrikkende werking op degenen die naar psychologisch advies op zoek zijn. Zie John Money en J.D. Weinrich, "Juvenile, Pedophile, Heterophile: Hermeneutics of Science, Medicine and Law in Two Outcome Studies", Medicine and Law (1983) 2, blz. 39-54.
6. Zie bv. "Disturbing End of a Nightmare. The Scott County Sex-Abuse Cases Draw to a Confusing Close", Time, 25 februari 1985, blz. 22, en "Hollywood Tapes and Testimony. A Chilling Sexual Abuse Case Takes a Strange Turn", Time, 15 december 1986, blz. 64.
7. Paul en Shirley Eberle, The Politics of Child Abuse, Secaulus: Lyle Stuart Inc., 1986, blz. 17-91. Mc Martin is een uit vele voorbeelden.
8. Douglas J. Besharov, "Unfounded allegations - a new child abuse problem", The Public Interest, no. 83, Spring 1986.
9. Mediafenomenen zoals de populariteit van Brooke Shields en de frequentie van vader-dochterincest tonen aan hoe indringend het probleem is.
10. "Protection of Children Against Sexual Exploitation Act of 1977", 18 U.S.C. Sections 2251, et. seq., datum van inwerkingtreding 1 januari 1978.
11. United States vs. Dost, 636 F Supp. 828, 832.
12. De amendementen van 1984 zijn opgenomen in de "Child Protection Act of 1984", thans 18 U.S.C. Section 2251 et. seq. Het congres wijzigde de zinsrede "ontuchtige ('lewd') vertoning van de geslachtsorganen" in "wellustige ('lascivious') vertoning van de geslachtsorganen," met de bedoeling het verbod te verruimen.
13. Congressional Records, 29 september 1986, blz. 8590-8592. De "Child Sexual Abuse and Pornography Act of 1986" deed onder meer Sections 2251 en 2255 van Title 18 wijzigen.
14. Page's Ohio Revised Code Annotated, Section 2907.323; Massachusetts Criminal Code, 272, Sections 29A en 29B.
15. California Penal Code, Section 311.3(a)5. Hoewel er kan worden vastgesteld dat een foto géén kinderporno is kan de: volwassene nog steeds vervolgd worden op grond van de kinderbeschermingswetten van Californië. In 1983 werd een leraar uit Riverside, Californië, veroordeeld wegens ontucht met kinderen nadat hij verscheidene jongens had gevraagd, zonder overhemd te poseren voor foto's. De Deputy District Attorney David Gunn zei dat, hoewel de verdachte de jongens niet seksueel had benaderd of liefkoosd hij toch, omdat hij pedofiel was, schuldig was aan overtreding van de ontuchtwet door hun te vragen zonder overhemd te poseren. "Shirtless photos lead to misdemeanor molestation conviction", Press-Enterprise, Riverside, CA., 17 februari 1983.
16. Missouri Revised Statutes Section 568.060(1)(b)(1).
17. Zie bv. Montana Code Annotated, 1985, Section 45-5-625(e)(3); Indiana Penal Code, Section 35-42-4-4.
18. Zie bv. United States vs. Stevenson, No. 86-5102 (9th Cir., 1986).
19. Emilie Lounsberry, "Priest Given Probation; Got Child Porn Journal", Philadelphia Inquirer, 14 november 1986. De katholieke priester werd veroordeeld wegens het ontvangen van een in Denemarken en de meeste andere Europese landen legaal blad, waarin tienerjongens waren afgebeeld.
20. Zie bv. "Surgeon sentenced to five years for child pornography", UPI Wire Service, 7 maart 1987. De "kinderen" waren twee minderjarigen van zestien

- en zeventien jaar; bovendien: "Teenage Porn Star's Agent Indicted On Exploitation Charges", UPI Wire Service, 6 maart 1987. De agent van de volwassen pornostar Traci Lord en twee producers werden door een federale *Grand Jury* in staat van beschuldiging gesteld op grond van overtreding van de kinderpornowetgeving. Lord was naar verluidt zestien jaar toen haar eerste film werd vervaardigd. De film was een populaire pornofilm en Lord leek volgens iedereen ruim boven de achttien. Zie ook *State vs. Steer*, 517 A2d. 797 (S.Ct. N.H. 1986).
21. *Miller vs. California*, 413 U.S. 15 (1973).
 22. Volgens vertrouwelijke bronnen is het totale aantal kinderpornobladen dat over de gehele wereld tussen het einde van de jaren zestig en 1982 werd geproduceerd bij benadering: 415 verschillende uitgaven van bladen met kinderen die seksuele handelingen verrichten met andere kinderen of volwassenen (waaronder iets meer bladen met jongens dan met meisjes); 460 verschillende uitgaven van tijdschriften die jongens in naakt toonden in een naturalistische en erotische context, daarbij inbegrepen enkele foto's die te beschouwen zijn als "wellustige vertoning van geslachtsorganen"; 65 verschillende uitgaven van bladen die meisjes naakt laten zien in een naturalistische en erotische context, daarbij inbegrepen enkele foto's die beschouwd kunnen worden als "wellustige vertoning van geslachtsorganen". In deze telling waren alleen bladen begrepen met afbeeldingen van kinderen die kennelijk of feitelijk onder de vijftien jaar waren (dat is de leeftijdsgrens in Denemarken). Vergeleken met het aantal volwassen pornobladen, -films en -videobanden, is de totale productie van kinderpornografie van het begin tot de ondergang minuscuul. In de Verenigde Staten werden alleen al in 1985 meer dan 1700 volwassen porno-videobanden vervaardigd en werden in slechts zestien pornoboekwinkels die werden bezocht door leden van de commissie-Meese meer dan twee duizend verschillende volwassen pornobladen tentoongesteld. Bron: U.S. Department of Justice, Attorney General's Commission on Pornography, Final Report (Meese Commission Report), U.S.G.P.O., juli 1986, blz. 1353-1406.
 23. Daniel Isang, "Mail that 'Can Be Officially Opened' - and Often Is", Philadelphia Gay News, 10 januari 1985, blz. 1. Zie ook: Meese Commission Report, blz. 1364.
 24. Sommige kinderen stonden op slechts een of enkele foto's, terwijl andere kinderen werden afgebeeld op tientallen foto's.
 25. Zie bv. Don Gentile, "Tells of Babies in Porn", New York Daily News, 28 juli 1982. Meldingen van dit soort zijn op sensatie gericht en gebaseerd op fantasie of geruchten. Het komt in commerciële kinderporno zelden voor dat zeer jonge kinderen - tussen drie en vijf jaar - worden afgebeeld, laat staan terwijl zij bij "seksuele handelingen" zijn betrokken. Als er "seksuele handelingen" zijn afgebeeld gaat het om masturbatie, niet om penetratie. Dat wil niet zeggen dat zulke dingen niet gebeuren, maar alleen dat ze niet zijn afgebeeld in kinderpornobladen. Afbeeldingen van baby's waarmee ontucht wordt gepleegd lijken in het geheel niet te bestaan. De vaak aangehaalde Baby Sex toonde helemaal geen kinderen, maar een dwerg van halverwege de dertig die aan achondroplasia leed.
 26. Child Pornography and Paedophilia, Hearings before the Permanent Subcommittee on Investigations of the Committee on Governmental Affairs, U.S. Senate, Part 1, November 29 and 30, 1984. Testimony of Kenneth Herman, pp. 23-24.
 27. Clifford Linedecker, Children in Chains, New York: Everest House, 1981, blz. 32; "Porno rings furnished youngsters to order", Las Vegas Sun, 28 maart 1983.
 28. Linedecker, op. cit., blz. 186.
 29. Eberle, op. cit., blz. 36.
 30. Child Victims of Exploitation, Hearing before the Select Committee on Children, Youth, and Families, House of Representatives, 99th Congress, First Session, Washington D.C., October 31, 1985, p.28.
 31. Linedecker, op. cit., p.31.
 32. Daarentegen "worden ieder jaar een miljoen kinderen door hun eigen ouders lichamelijk mishandeld of ernstig verwaarloosd. Vele miljoenen meer worden geestelijk mishandeld... En elke dag worden vijf kinderen door hun ouders

- gedood." Nina Eliasoph, "The Missing Children Myth", Propaganda Analysis Review, Vol. 1, 3, augustus 1986.
33. Ann Burgess, Child Pornography and Sex Rings, Lexington: Lexington Books, 1984, blz. 8.
 34. Sexual Exploitation of Children, Hearings before the Subcommittee on Select Education of the Committee on Education and Labor, House of Representatives, May 27, 28 and 31, June 10, 1977. Testimony of Lloyd Martin, pp. 41-55.
 35. *Ibid.* Testimony of Barbara Pruitt, p. 56.
 36. Judianne Densen-Gerber and S.F. Hutchinson, "Medical-legal and Societal Problems Involving Children - Child Prostitution and Child Pornography, and Drug-Related Abuse: Recommended Legislation", in Selwyn M. Smith, ed., The Maltreatment of Children, Baltimore: University Park Press, 1978, blz. 321-324. Densen-Gerber karakteriseerde zichzelf het best toen zij werd geciteerd in een Time-artikel, waarbij ze zei: "Ik kwam pas de afgelopen zomer achter het bestaan van deze bladen en ik ben er als een razende klaggeest over tekeer gegaan", in: "Child's Garden of Perversity", Time, 4 april 1977.
 37. Densen-Gerber werd in januari 1982 door de openbare aanklager van de staat New York beschuldigd van het zich onrechtmatig toeëigenen van openbare gelden voor persoonlijk gebruik. Het geld was bestemd voor Odyssey House. Er waren ook andere beschuldigingen van misdragingen in de beroepsuitoefening tegen Densen-Gerber ingebracht, waaronder "dat zij een patiënt dwong te knielen en haar voeten te wassen, dat ze een zwarte man dwong in een stoel te zitten, terwijl blanke vrouwen hem bespogen, en dat op een keer, toen een patiënt in Odyssey House kwam te overlijden, zij de andere patiënten oproeog, om de overledene heen te dansen en daarbij "Jingle Bells" te zingen! Mitzel, "Financial Scandal Hits Anti-Kid Porn Crusader", Gay Community News, 23 januari 1982. Martin verliet het LAPD in 1982, geestelijk "vermoeid". Politiefunctionarissen zijn van mening dat Martin "een klassiek voorbeeld was van een politiemann die de grens tussen toewijding en obsessie overschreed." Martin werd door zijn collega's en andere overheidsfunctionarissen bekritiseerd omdat hij er niet in slaagde zijn beweringen te staven met verifieerbare cijfers, omdat hij overijverig handelde en leden van de homogemeenschap zonder reden grof bejegende. Een politiefunctionaris stelde dat Martin "zich niet te goed voelde de om het probleem te overdrijven...om steun voor zijn zaak en roem voor zichzelf te verwerven." Keith Love, "Officer Finds Fame, Misfortune", Los Angeles Times, 28 april 1982, blz. 8; Mitzel, "LA Vice Cop Lloyd Martin Moved to Administrative Job", Gay Community News, 27 maart 1982.
 38. Rita Rooney, "Innocence for Sale. A Special Report on Child Pornography", Ladies' Home Journal, april 1983.
 39. Ann Landers Encyclopedia, blz. 200. Landers en haar zuster zijn de twee meest populaire schrijfsters van adviesrubrieken in Amerika.
 40. Ronald Kermani, "FBI calls Syracuse firm nation's largest 'kid porn' developer. 'Kid porn': A billion-dollar scandal", Albany Times Union, 25 april 1982.
 41. State of Illinois, Sexual Exploitation of Children, A Report to the Illinois General Assembly by the Illinois Legislative Investigating Commission, augustus 1980 (hierna te noemen: ILIC-rapport).
 42. ILIC-rapport, blz. 6-64.
 43. ILIC-rapport, blz. 30.
 44. Voor berichten over de paniek rond de vermiste kinderen, zie: Diana Griego en Louis Kilzer, "The Truth About Missing Kids", Denver Post, 12 mei 1985 en daaraan verwante verhalen; Joanne Ostrow, "Media Helped Publicize Inflated Data", Denver Post, 13 mei 1985.
 45. ILIC-rapport, blz. 14.
 46. Child Pornography and Pedophilia, Rapport van het Permanent Subcommittee on Investigations of the Committee on Governmental Affairs, United States Senate, 9 oktober 1986, blz. 5-6.
 47. Getuigenis van FBI-agent Kenneth Elsesser, United States Department of

- Justice, Attorney General's Commission on Pornography, Public Hearings, Miami, Florida, Thursday, Nov. 21, 1985, p.148.
48. De benaming was haar gegeven door Newsweek. "The Mother of Kiddy Porn ?", Newsweek, 23 januari 1984.
 49. Elsesser, Hearings, blz. 136-148.
 50. "Woman Charged in Child Pornography Operation", New York Times, 22 augustus 1982, blz. 28.
 51. Volgens het Senate Subcommittee on Investigations waren er tussen mei 1984 en mei 1986 202 aanklachten. Child Pornography and Pedophilia, 9 oktober 1986, blz. 5-6; cijfers van juni 1986 tot heden verkregen van de United States Postal Service. Dit betekent dat er tussen juni 1986 en september 1987 279 aanklachten waren, grotendeels de resultaten van "lok-operaties" van de overheid.
 52. Gebaseerd op onderzoek per computer naar de aangemelde zaken in de staten tot en met maart 1986 en daarop volgende ondervraging van staatsrapporteurs.
 53. Candy's Love Club (CLC), P.O. Box 2912, Norfolk, VA 23501; Ohio Valley Action League (OVAL), P.O. Box 361, Akron, OH 44309; Research Facts, P.O. Box 91971, Cleveland OH 44101; Heartland Institute for a New Tomorrow (HINT), P.O. Box 3283, Omaha, NE 68103-0283; en Project Seahawk, P.O. Box 6123, Falls Church, VA 22046. OVAL en Research Facts worden gedreven door postaal onderzoeker Paul Hartman. CLC en Project Seahawk worden gedreven door postaal onderzoeker Robert Northrup. Heartland Institute for a New Tomorrow is de schepping van postaal onderzoeker Calvin Comfort.
 54. In U.S. vs. Stokes, Case No. CR86-00146-AH, United States District Court, Southern District of Alabama, zetten postale onderzoekers een correspondentie met de verdachte op, die zijn belangstelling kenbaar maakte "voor sekspartners tussen 10 en 39 jaar." Beëdigde verklaring van David A. Evans sr., United States Customs Service, 12 november 1986.
 55. United States vs. Thoma, 726 F.2d 1191, 1194 (7th Cir. 1984).
 56. Onlangs hebben de Amerikaanse wetshandhavers opnieuw een lokoperatie op touw gezet. Naar verdachten verzonden brieven, met als aanhef "Hallo Lolita-verzamelaar", verzonden vanuit respectievelijk "L. Gagnon" en "Produit out Auoais", P.O. Box 1457, Succ B, Hull, Québec, Canada J8X 3X3. Het laatstgenoemde aanbod bestond uit een brochure in zowel het engels als het frans. Levering van kinderporno door de overheid aan verdachten wordt verricht door de DHL koeriersdienst in plaats van de Amerikaanse postdienst.
 57. De beëdigde verklaring van Paul Hartman, ter ondersteuning van een huiszoekingsbevel uitgegeven in United States vs. Emerick, Case No. CR 86-190A, United States District Court, Northern District of Ohio, Eastern Division is een terzake dienend voorbeeld. Hartman maakt gebruik van een insinuatie in plaats van een feit dat de zaak steunt. "De beëdigde verklaring meldt nergens waarom de naam van gedaagde op (de lijst) voorkomt, hoeveel namen en wiens namen op de lijst stonden... of enige informatie met betrekking tot de vraag waarom de naam van (gedaagde) op (de lijst) voorkwam.", Motion to Suppress, blz. 5-6.
 58. In of rond mei 1985 nam Detective William Dworin van het LAPD, samen met andere ambtenaren van politie en justitie, kopieën in beslag van de verzendlijsten van Award Films, een filmvertriebsmaatschappij die door filmcritici bejubelde binnen- en buitenlandse films verspreidde, zoals "Fanny en Alexander" (Bergman), "Argent de Poche" (Truffaut), "Je bent niet alleen" (Nielsen), "Suddenly Last Summer" (Mankiewicz), "Lianna" (Sayles) en "Taxi zum Klo" (Riploh). De door Award verspreide films gaan over opgroeiende, meerderjarig worden of homoseksueel zijn. Enkele van de films, zoals "Robby" (Bleumke) vertoonden enig niet-suggestief kindernaakt. Award verspreidde geen pornografie, laat staan kinderporno, maar de ambtenaren die het ongegronde bevel tot huiszoeking uitvoerden merkten op dat individuele pedofielen die zij hadden gearresteerd films in bezit hadden die door Award waren verspreid. Dit, zo vonden zij, vormde voldoende reden voor de inbeslagname. De verzendlijst van Award werd verspreid onder vetsingen van politie en justitie over de gehele Verenigde Staten. Zie de beëdigde verklaring van Paul Hartman, United States vs. Emerick, blz. 4; Conversation with David Brown, Esq., Brown,

- Weston & Sarno, 30 maart 1987; reclamebrochures van Award Films, The Insider, Vol. 1, nos. 1, 2 en 3, vol. 2 no. 1.
59. Sam Medis, "Customs compiles porno mail lists", USA Today, 13 april 1984. Volgens de Douane wordt elke inbeslagname van porno in computerbestanden geregistreerd. "Commissioner's Round Table: Pornography", Customs Today, Vol. 20,4 summer 1985, blz. 15.
 60. Medis, loc. cit.
 61. Dan Tsang, Gay Community News, 10 januari 1985, blz. 1.
 62. Onafhankelijk onderzoek door de auteur van gerechtelijke documenten met betrekking tot alle inbeslagnames van pornografie gedurende deze periode in het United States District Court, Eastern District of New York, het Hof dat zich bezighoudt met de inbeslagnames voor de Douanevestiging in Jamaica, New York.
 63. Volgens waarnemend Chief Counsel van de Amerikaanse Douane, Michael Schmitz, vertegenwoordigen de inbeslagnames in New York "het leeuwedeel van wat per post binnenkomt", "Commissioner's Round Table: Pornography", Customs Today, blz. 9.
 64. ILLC-rapport, blz. 27.
 65. "Commissioner's Round Table", blz. 35.
 66. Volgens Medis, note 60, supra, waren er halverwege 1984 al zes duizend namen opgenomen.
 67. Zie bv. U.S. vs. Thoma, supra, 1194.
 68. In een getuigeverklaring voor het Congres haalde R.P. Toby Tyler, een kinderporno-expert uit het bureau van de Sheriff van San Bernardino County, Californië, diverse aanvragen voor kindererotica aan die waren geplaatst in de thans niet meer verschijnende publicatie Wonderland. Ten minste een van deze advertenties was afkomstig van postaal rechercheur John Ruberti. Zie "Child Pornography: Perpetuating the Sexual Victimization of Children", door Tyler en Lore E. Stone, in Child Pornography and Pedophilia, 29 en 30 november 1984, blz. 99.
 69. Child Pornography and Pedophilia, supra, 9 oktober 1986, blz. 19-21.
 70. United States vs. Emerick, Case No. CR 86-190A, United States District Court, Northern District of Ohio, Eastern Division. Beëdigde verklaring van postaal rechercheur Paul Hartman, 16 juni 1986, blz. 4.
 71. *Ibid.*, blz. 5-6
 72. United States vs. Emerick, Motion to Suppress, Attachment A: Inventory of Seized Items, 26 september 1986.
 73. John Griffin, "Hunting child-porn traffickers", Cleveland Plain Dealer, 22 juli 1985, blz. D6-7.
 74. United States vs. Stokes, supra, beëdigde verklaring van Evans.
 75. United States vs. Stokes, supra, Inventory, Federal Search Warrant 85-0050C.
 76. George Werneth, "Child Porn Sting Nets 6 Suspects in 5 States", Press Register Mobile, Alabama, 18 november 1986.
 77. United States vs. Stokes, supra, Plea Agreement.
 78. "Six arrested in kiddie porn sting", UPI Wire Service, 18 november 1986.
 79. Gesprek met Joseph Sklarosky, advocaat van de verdachte James Cocco, 2 april 1987.
 80. United States vs. Smith, No. CA-85-1216, 9th Circuit, 1986, openingsverklaring van de appellant, blz. 6.
 81. Gesprek met H. Dean Steward, Assistant Federal Public Defender, Honolulu, advocaat van de verdachte James Smith, 24 maart 1987.
 82. United States vs. Smith, 795 F.2d 841, 845 (9th Cir. 1986).
 83. Charles Memminger, "3 Teen Girls Tell of Nude Poses for 'Lonely Bachelor'", Honolulu Star-Bulletin, 26 juni 1985, blz. A9; gesprek met H. Dean Steward, 24 maart 1987.
 84. United States vs. Stevenson, No. 86-5102, 9th Circuit, 1986, verklaring van appellant, Appeal from the United States District Court for the Central District of California, blz. 6.
 85. United States vs. Stevenson, openingsverklaring van de verdachte-appellant.
 86. State vs. Robinson, Case Nos. 85CA47, 85CA48, Decision, Court of Appeals of Ohio, Greene County, 1 mei 1986; gesprek met Catherine Barber, Esq., Carretta, Cartwright & Barber Co., L.P.A., advocaten van de verdachten.

87. Gesprek met Catherine Barber, Esq., Carretta, Cartwright & Barber Co., L.P.A., advocaten van de verdachten.
88. People vs. Lerch, No. 83-1827, Appellate Court of Illinois, 1st Judicial District, verklaring van de appellant. Zie ook: People vs. Lerch, 483 N.E.2d 888(S.Ct.IL 1985).
89. Nat Hentof, "Is This Child Porn ?" Washington Post, 2 augustus 1984.
90. Loc. cit.
91. Gesprek met Harvey Grossman, American Civil Liberties Union, advocaat van William Lerch in hoger beroep.
92. David Finkelhor, A Sourcebook on Child Sexual Abuse, Beverly Hills: Sage Publications, Inc., 1986, blz. 196.
93. L.L. Constantine, "Child Sexuality: recent developments....", Medical Law 2(1): 55-67 (1983), blz. 57-58.
94. Margaret Markham, "Trauma Said Severe for Child in Porno Films", Psychiatric News, 15 februari 1980.
95. Finkelhor, op. cit., blz. 196.
96. Loc. cit.
97. Gerald M. Caplan, "Sexual Exploitation of Children: The Conspiracy of Silence", Police Magazine, januari 1982, blz. 50.
98. Zie bv. Michael C. Baurmann, Sexualität, Gewalt und psychische Folgen. Eine Längsschnittuntersuchung bei Opfern sexueller Gewalt und sexuellen Normverletzungen anhand von angezeigten Sexualkontakten, Bundeskriminalamt Wiesbaden, 1983. Samenvatting in het engels, blz. 523-533.
99. Constantine, op. cit. blz. 57-58. Het is belangwekkend dat Constantine opmerkt dat "het duidelijk (is) dat een reden waarom incest en seks tussen kinderen onderling in het verleden als zo schadelijk zijn afgeschilderd is dat de gevallen zodanig zijn voorgeselecteerd dat deze bevindingen bijna onvermijdelijk worden.
100. Markham, op. cit.
101. Saul Kapel, M.D., "Concerning Child Abuse", New York Daily News, 14 december 1981.
102. Finkelhor, op. cit., blz. 196-197.
103. Dit roept ernstige ethische vragen op voor politiefunctionarissen die kinderporno bij wijze van routine via de post toezenden en voor tijdschriften en kranten die de gezichten afdrucken van kinderen die in kinderpornobladen zijn afgebeeld. Zie bij voorbeeld Roonley, Ladies' Home Journal.
104. "Defiance: solitary for a twelve-year-old", Time, 23 januari 1984, blz. 35; "Amy's Story", New York Times, 15 januari 1984, blz. 23; David Thorstad, "The Case of Amy", NAMBLA Bulletin, mei 1984, Vol. 5, No. 4, blz. 2. Een recenter geval in Massachusetts betreft twee jongeren van veertien en vijftien jaar die ten minste vijf maanden lang waren opgesloten in diverse instellingen - waarvan een deel in federale instellingen - als "kroongetuigen" in het geval van een man uit de omgeving van Boston bij wie zij gewoon hadden en die beschuldigd wordt van overtreding van de Mann-wet, nadat zij hadden geprobeerd de eerder afgelegde verklaringen betreffende de man geheel of gedeeltelijk in trekken. "Victims Jailed to Force Testimony in Boston Sex Case", NAMBLA Bulletin, september 1987, Vol. 8, No. 7, blz. 2.
105. Eberle, op. cit., blz. 86-95. Gesprek met Paul Eberle, 7 april 1987.
106. Eberle, op. cit., blz. 93.
107. Loc. cit.
108. "Police Threaten New Jersey Family in Man/Boy Sex Case", NAMBLA Bulletin, mei 1982, blz. 1-2, waarin een uittreksel van een brief aan District Attorney Dennis Dillon, gedateerd 20 april 1982, People vs. Swithinbank, Nassau County, New York.
109. "Moms and Teens File \$ 200M Federal Suit Against Police and Bronx DAs for Physical and Mental Abuse", NAMBLA Bulletin, juni 1985, blz. 14.
110. Zie, in het algemeen, Alayne Yates M.D., Sex Without Shame, New York: Quill, 1978; Linda Ischirhart Sanford, The Silent Children. A Parent's Guide to the Prevention of Child Sexual Abuse, New York, McGraw-Hill, 1980; Hal M. Wells, Ph.D., The Sensuous Child, Your Child's Birthright to Healthy Sexual

Development, New York: Stein and Day, 1978; Dennis Craig Smith and Dr. William Sparks, Growing Up Without Shame, Los Angeles: Elysium Growth Press, 1986.

111. Linda Sanford, op. cit.

* Het eerste amendement op de Amerikaanse Grondwet regelt de vrijheid van drukpers.